

**Święte Triduum Paschalne
Męki i Zmartwychwstania
Jezusa Chrystusa**

17-19 kwietnia 2025
kościół św. Jacka
oo. dominikanów
Warszawa, ul. Freta 10

Triduum Paschalne 2025

.....

**DZISIEJSZA UROCZYSTOŚĆ JEST CIENIEM PRZYSZŁEJ UROCZYSTOŚCI.
DLATEGO COROCZNIE JĄ OBCHODZIMY, ABYŚMY DOSZLI DO TEJ,
KTÓRA NIE JEST COROCZNA, ALE WIECZNA.
GDY SIĘ DZISIEJSZĄ OBCHODZI W OZNACZONYM CZASIE,
POBUDZA TO NASZĄ PAMIĘĆ DO JEJ PRAGNIENIA.**

Św. Grzegorz Wielki, Homilia 26

.....

*Niech tegoroczna Pascha będzie dla każdej i każdego z Was
czasem pełnym pokoju, nadziei i radości ale też wyczekiwania
na Wieczystą Paschę, do której wszyscy zmierzamy.*

*Niech Zmartwychwstały Chrystus
prowadzi nas przez ten świat do Siebie.*

bracia dominikanie z klasztoru św. Jacka

Trzy Święte Dni

LITURGIA ŚWIĘTEGO TRIDUUM PASCHALNEGO JEST CAŁOŚCIĄ

O jedności poszczególnych celebracji świadczy m.in. to, że czwartkowa i piątkowa liturgia nie kończą się błogosławieństwem. Następuje ono dopiero po Wigilii Paschalnej wraz z uroczystym: «Idźcie w pokój Chrystusa. Alleluja, alleluja!». Jeżeli rezurekcja jest w nocy, zamiast tego udziela się błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem na jej zakończenie.

W istocie Triduum Paschalne trwa nieprzerwanie od Mszy Wieczerzy Pańskiej w wieczór wielkoczwartkowy, aż do Nieszporów Uroczystości Zmartwychwstania Pańskiego w Niedzielę Wielkanocną wieczorem – a więc trzy pełne doby [«triduum» oznacza «trzy dni»].

Wielki Czwartek

Msza Wieczerzy Pańskiej

OBRZĘDY WSTĘPNE I LITURGIA SŁOWA

W czasie Mszy Wieczerzy Pańskiej, po raz pierwszy po wielkopostnej przerwie, zaśpiewamy hymn «Chwała na wysokości Bogu». Jest to bardzo stary hymn - wiadomo, że był śpiewany już w IV wieku. Będą nam towarzyszyć dzwony i organy, które od tego momentu zamilkną i zagrają ponownie (wraz z innymi instrumentami) podczas Wigilii Paschalnej, również na «Chwała na wysokości Bogu». Zrezygnowanie z gry na instrumentach jest wyrazem powagi i smutku, jakie towarzyszą Męce i Śmierci Pana Jezusa.

Czytania opisują, w jaki sposób pobożni Żydzi świętowali Paschę i w jaki sposób świętował ją Pan Jezus w czasie Ostatniej Wieczerzy, kiedy ustanowił Eucharystię i umywał swoim uczniom nogi.

Procesja

LU DU KA PŁAŃSKI

t. i m.: L. Deiss; opr.: M. Pospieszalski

Ludu Kapłański, Ludu Królewski, Zgromadzenie Święte,
Ludu Boży, śpiewaj swemu Panu.

1. Tobie śpiewamy, o Synu umiłowany Ojca!
Uwielbiamy Cię, Mądrości przedwieczna, Żywe Słowo Boga.
2. Tobie śpiewamy, Jedyny Synu Maryi Panny!
Uwielbiamy Cię, Chrystusie nasz Bracie, Tyś nas przyszedł zbawić.
3. Tobie śpiewamy, Mesjaszu przyjęty przez ubogich!
Uwielbiamy Cię, Chrystusie nasz Królu, cichy i pokorny.
4. Tobie śpiewamy, Jedyny Pośredniku ludzkości!
Uwielbiamy Cię, o Prawdo i Życie, Drogo nas wiodąca.
5. Tobie śpiewamy, Arcykapłanie w Nowym Przymierzu!
Uwielbiamy Cię, o Boże pokoju, przez Krew Twego Krzyża.
6. Tobie śpiewamy, Ożywcze Źródło dające łaskę!
Uwielbiamy Cię, bo gasisz pragnienie, Żywa Wodo, Chryste.
7. Tobie śpiewamy, o Winny Szczepie przez Ojca dany!
Uwielbiamy Cię, o Krzewie ożywczy, My Twe latorośle.
8. Tobie śpiewamy, prawdziwa Manno, dająca życie!
Uwielbiamy Cię, o Chlebie żyjący, któryś zstąpił z nieba.
9. Tobie śpiewamy, Pasterzu wiodący do Królestwa!
Uwielbiamy Cię, bo w jedno zgromadzasz wszystkie owce Twoje.

KYRIE ELEISON «MSZA WIECZERZY PAŃSKIEJ»

m.: D. Kusz OP

Kyrie eleison. Christe eleison. Kyrie eleison.

[Panie zmiłuj się nad nami. Chryste zmiłuj się nad nami.]

Liturgia Słowa

PIERWSZE CZYTANIE Z KSIĘGI WYJŚCIA (12, 1 - 8. 11 - 14)

Przepis o wieczerzy paschalnej

Pan powiedział do Mojżesza i Aarona w ziemi egipskiej: «Miesiąc ten będzie dla was początkiem miesiący, będzie pierwszym miesiącem roku! Powiedźcie całemu zgromadzeniu Izraela tak: «Dziesiątego dnia tego miesiąca niech się każdy postara o baranka dla rodziny, o baranka dla domu. Jeśli by zaś rodzina była za mała do spożycia baranka, to niech się postara o niego razem ze swym sąsiadem, który mieszka najbliżej jego domu, aby była odpowiednia liczba osób. Liczyć je zaś będziecie dla spożycia baranka według tego, co każdy może spożyć. Baranek będzie bez skazy, samiec, jednoroczny; wziąć możecie jagnię albo kozłą. Będziecie go strzec aż do czternastego dnia tego miesiąca, a wtedy zabije go całe zgromadzenie Izraela o zmierzchu. I wezmą krew baranka, i pokropią nią odrzwia i progi domu, w którym będą go spożywać. I tej samej nocy spożyją mięso pieczone w ogniu, i chleby praśne będą spożywali z gorzkimi ziołami.

Tak zaś spożywać go będziecie: biodra wasze będą przepasane, sandały na waszych nogach i laska w waszym ręku. Spożywać będziecie pośpiesznie, gdyż jest to Pascha na cześć Pana.

Tej nocy przejdę przez Egipt, zabiję wszystko pierwotne w ziemi egipskiej, od człowieka aż po bydło i odbędę sąd nad wszystkimi bogami Egiptu - Ja Pan. Krew posłuży wam służyła do oznaczenia domów, w których będziecie przebywać. Gdy ujrzę krew, przejdę obok i nie będzie pośród was plagi niszczycielskiej, gdy będę karał ziemię egipską.

Dzień ten będzie dla was dniem pamiętnym i obchodzić go będziecie - jako święto dla uczczenia Pana. Po wszystkie pokolenia - na zawsze w tym dniu będziecie obchodzić święto.»»

PSALM RESPONSORYJNY (116 B, 12 - 13. 15 - 16 bc. 17 - 18)

Kielich Przymierza to Krew Zbawiciela.

1. Czym się Panu odpłacę za wszystko, co mi wyświadczył?
Podniosę kielich zbawienia i wezwę imienia Pana.
2. Cenna jest w oczach Pana śmierć Jego wyznawców.
Jestem Twym sługą, synem Twojej służebnicy, Ty rozerwałeś moje kajdany.
3. Tobie złożę ofiarę pochwalną i wezwę imienia Pana.
Wypełnię me śluby dla Pana przed całym Jego ludem.

DRUGIE CZYTANIE Z PIERWSZEGO LISTU ŚWIĘTEGO PAWŁA APOSTOŁA DO KORYNTYAN (11, 23 - 26)

Ilekoć spożywacie ten chleb i pijecie kielich, śmierć Pana głosicie

Bracia: Ja otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, kiedy został wydany, wziął chleb i dzięki uczyniwszy, połamał i rzekł: «To jest Ciało moje za was wydane. Czyńcie to na moją pamiątkę!». Podobnie, skończywszy wieczerzę, wziął kielich, mówiąc: «Kielich ten jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. Czyńcie to, ile razy pić będziecie, na moją pamiątkę!»

Ilekoć bowiem spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie.

CHWAŁA TOBIE, KRÓLU WIEKÓW

m.: J. Blycharz

AKLAMACJA (J 13, 34)

Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali,
tak jak Ja was umiłowałem.

EWANGELIA WG ŚW. JANA (13, 1 - 15)

Do końca ich umiłował

Było to przed Świętem Paschy. Jezus wiedząc, że nadeszła godzina Jego, by przeszedł z tego świata do Ojca, umiłowawszy swoich na świecie, do końca ich umiłował.

W czasie wieczerzy, gdy diabeł już nakłonił serce Judasza Iskarioty, syna Szymona, aby Go wydał, Jezus, wiedząc, że Ojciec dał Mu wszystko w ręce oraz że od Boga wyszedł i do Boga idzie, wstał od wieczerzy i złożył szaty. A wzięwszy prześcieradło, nim się przepasał. Potem nalał wody do misy. I zaczął obmywać uczniom nogi i ocierać prześcieradłem, którym był przepasany.

Podszedł więc do Szymona Piotra, a on rzekł do Niego: «Panie, Ty chcesz mi umyć nogi?» Jezus mu odpowiedział: «Tego, co Ja czynię, ty teraz nie rozumiesz, ale poznasz to później». Rzekł do Niego Piotr: «Nie, nigdy mi nie będziesz nóg umywał». Odpowiedział mu Jezus: «Jeśli cię nie umyję, nie będziesz miał udziału ze Mną». Rzekł do Niego Szymon Piotr: «Panie, nie tylko nogi moje, ale i ręce, i głowę». Powiedział do niego Jezus: «Wykąpany potrzebuje tylko nogi sobie umyć, bo cały jest czysty. I wy jesteście czysti, ale nie wszyscy». Wiedział bowiem, kto Go wyda, dlatego powiedział: «Nie wszyscy jesteście czysti».

A kiedy im umył nogi, przywdział szaty i znów zajął miejsce przy stole, rzekł do nich: «Czy rozumiecie, co wam uczyniłem? Wy Mnie nazywacie 'Nauczycielem' i 'Panem', i dobrze mówicie, bo nim jestem. Jeżeli więc Ja, Pan i Nauczyciel, umyłem wam nogi, to i wy powinniście sobie nawzajem umywać nogi. Dałem wam bowiem przykład, abyście i wy tak czynili, jak Ja wam uczyniłem».

Umywanie nóg. Mandatum

Charakterystyczny dla Mszy Wieczerzy Pańskiej jest obrzęd Mandatum (łac. «przykazanie» – od antyfony: «Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem», którą można wtedy śpiewać). Chwilę wcześniej słyszemy fragment z Ewangelii według św. Jana mówiący o tym, jak Chrystus obmywa nogi swoim uczniom.

Teraz główny celebrans, który sprawuje liturgię in persona Christi (łac. w osobie Chrystusa), obmywa nogi dwunastu mężczyznom. Gest ten mówi nam, że istotą ustanowionej przez Chrystusa Eucharystii, i w ogóle istotą naszej wiary, jest miłość. Kochając prawdziwą miłością, stajemy się dla siebie nawzajem sługami tak, jak Pan Jezus stał się sługą dla swoich uczniów.

MANDATUM

m.: Luke Mayernik

Mandatum novum do vobis: ut diligátis invicem, sicut diléxi vos.

1. Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak ja Was umiłowałem.
2. Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali.
3. Gdy Pan wstał od wieczerzy, nalał wody do miednicy i zaczął umywać uczniom nogi; taki przykład im pozostawił.
4. Jeżeli Ja, wasz Pan i Nauczyciel, umyłem Wam nogi, to i wyście powinni sobie nawzajem umywać nogi.
5. Niechaj trwają w was wiara, nadzieja i miłość. Z nich największa jest miłość.

MODLITWA WIERNYCH

KYRIE ELEISON

m.: Taizé

Liturgia Eucharystyczna

W dniu ustanowienia Eucharystii, jej sprawowanie przemawia jeszcze bardziej niż zwykle. Aby podkreślić wyjątkowość tego dnia, raz w roku w Modlitwie Eucharystycznej (Kanonie Rzymskim) dodaje się słowa «to jest dzisiaj», mówiąc: «On to w dzień przed męką za zbawienie nasze i całego świata, to jest dzisiaj, wziął chleb w swoje święte i czcigodne ręce...».

OFIAROWANIE

UBI CARITAS

t.: anonim; m.: Maurice Duruflé

Ubi caritas et amor, Deus ibi est.

Congregavit nos in unum Christi amor. Exsulemus et in ipso jucundemur.

Timeamus et amemus Deum vivum. Et ex corde diligamus nos sincero.

Tam gdzie jest miłość prawdziwa, tam jest Bóg.

Zgromadziła nas w jedności miłość Chrystusa, weselmy się i radujmy w Nim.

Czcijmy i kochajmy Boga żywego i z czystego serca miłujmy się.

SANCTUS «MSZA WIECZERZY PAŃSKIEJ»

m.: D. Kusz OP

Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów.

Pełne są niebiosy i ziemia chwały Twojej.

Hosanna na wysokości.

Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie.

Hosanna na wysokości.

MODLITWA PAŃSKA

Ojcze nasz, któryś jest w niebie; święć się imię Twoje. Przyjdź Królestwo Twoje.

Bądź wola Twoja, jako w niebie, tak i na ziemi. Chleba naszego powszedniego daj

nam dzisiaj. I odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom.

I nie wódz nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego. Amen.

AKLAMACJA PO PRZEISTOCZENIU

Wielka jest tajemnica naszej wiary.

Ile razy ten chleb spożywamy i pijemy z tego kielicha
głosimy śmierć Twoją Panie oczekując Twego przyjścia w chwale.

AGNUS DEI «MSZA WIECZERZY PAŃSKIE»

m.: D. Kusz OP

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami.

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, obdarz nas pokojem.

KOMUNIA ŚWIĘTA

O SALUTARIS HOSTIA

t.: fragm. hymnu Verbum supernum prodiens, św. Tomasz z Akwinu, XIIIw, opr.: P. Bębenek

1. O salutaris Hostia, quae caeli pandis ostium,
bella premunt hostilia, da robur, fer auxilium.
2. Uni trinoque Domino sit sempiterna gloria,
qui vitam sine termino nobis donet in patria.

Amen.

TO, CO ODKRYWACIE

t.: św. Augustyn, m.: J. Krutul

To, co odkrywacie w chlebie, zostało zawieszone na krzyżu,
to, co jest w kielichu, wypłynęło z Jego boku.

1. Chleb, który widzicie na ołtarzu, poświęcony słowem Bożym jest Ciałem Pana.
Chrystus ofiarował nam swoje Ciało i Krew swoją,
którą wylał na krzyżu, by nas oczyścić z grzechu.
2. Przyjmujcie i spożywajcie Najświętsze Ciało, bo w nim stajecie się członkami Chrystusa.
Przyjmujcie i pijcie Krew Przenajdroższą, bo ona w Chrystusie nas jednoczy.
3. Gdy spożywacie Ciało i Krew Chrystusa, zmieniają się one w was i was przemieniają.
Jeśli trwacie w miłości i pokoju, stajecie się Ciałem Chrystusa.
4. Przyjmując Ciało Chrystusa odpowiadacie: Amen, składając wasze życie na stole Pańskim.
Bądźcie więc prawdziwymi członkami w Chrystusie, aby prawdziwe było wasze: Amen.

HYMN ETIOPSKI

t.: anonimowy papirus grecki, tł.: ks. M. Starowieyski, m.: J. Gałuszka

Chleb niebiański dał nam Pan, na życie wieczne.

1. Wzięliśmy i jedliśmy Chleb błogosławiony,
Ciało Pana i Krew drogocenną.
Chleb przemienił Pan,
Kielich zbawczy, Napój orzeźwiający.
2. Przyjąwszy Święty Chleb będziemy wystawiali Boga,
który na całej ziemi uczynił wielkie rzeczy.
Radujcie się sprawiedliwi w Panu,
przyjmując Ciało i Krew Chrystusa.
3. Dziś spożywaliśmy Chleb aniołów,
dziś oglądaliśmy naszego Pana Jezusa Chrystusa,
dziś wychwalaliśmy Węgiel żarzący się na ołtarzu,
w cieniu którego śpiewają Serafiny.
4. Dziś usłyszeliśmy wielki i słodki głos:
To Ciało spali ciernie grzechów
i oświeci dusze ludzi
przyjmujących Boski Pokarm.

UWIELBIENIE

DZIĘKI CI PANIE

t.: Radpert z St. Gallen, tł.: ks. J. Twardowski, m.: P. Bębenek

Dzięki Ci Panie za Ciało Twe i Krew, za dary nieskończone wielbimy Cię.

1. Chwalimy Cię Wszechmocny, za dary Twe nieskończone
za Ciało i Twoją Krew.
Przebacz w swej dobroci tym, co Ciebie niegodni,
kiedy do Twego stołu się zbliżamy.
2. Przebacz żeś hojny i wierny
uwolnij z więzów grzechu,
byśmy się odmienili
przez Tajemnice Najświętsze.
3. Niechaj przestworem spłynie z gwiazd anioł Twój miły,
oczyści i uleczy nasze serca i ciała,
powiedzie, za sprawą tajemnicy, na same szczyty nieba,
a tu na ziemi ratuje obroną Twoją potężną.

4. Spójrzj łaskawie, Stwórco, nas znikomych i słabych,
ocal, Dobry Pasterzu, owce na swojej łące.
Tyś Życie nam przywrócił wbrew nieprzyjacielowi
i wzmacniasz już na zawsze, siebie dając nam, Panie.
5. Spraw to, Ojcie Wszechmocny, w dobroci swej niezmiernej,
byśmy się stali jedno
Z Tobą, Chrystusem i Duchem.
Ty, coś w Trójcy jedyny.

Przeniesienie Najświętszego Sakramentu

Msza Wieczerzy Pańskiej kończy się przeniesieniem Najświętszego Sakramentu do kaplicy adoracji (tzw. ciemnicy). Ta tradycja sięga VII wieku. Początkowo chodziło o przechowanie Najświętszego Sakramentu do komunii w Wielki Piątek, kiedy nie sprawuje się Mszy św. Jednak pobożni ludzie zaczęli ozdabiać miejsce przechowywania i tak powstała ciemnica. W czasie procesji przeniesienia śpiewa się XIII-wieczny hymn św. Tomasza z Akwinu «Pange lingua gloriosi», czyli «Sław języku tajemnicę» (którego dwie ostatnie zwrotki, rozpoczynające się od słów «Przed tak wielkim Sakramentem», doskonale wszyscy znamy). Po zakończeniu liturgii następuje tzw. obnażenie ołtarza. Codzienna, czysto praktyczna czynność zdjęcia obrusa z ołtarza, w tym świętym czasie nabrała znaczenia symbolicznego i stała się alegorią opuszczenia Jezusa przez uczniów i odarcia Go z szat. Należy także wynieść z kościoła krzyże, a te, które pozostały – zasłonić.

SŁAW JĘZYKU TAJEMNICĘ

t.: św. Tomasz z Akwinu; m.: za Siedleckim

1. Sław języku tajemnicę Ciała i najdroższej Krwi,
którą jako łask krynicę wylał w czasie ziemskich dni,
Ten, co Matkę miał Dziewicę, Król narodów godzien czci.
2. Z Panny czystej narodzony, posłan zbawić ludzki ród,
gdy po świecie na wsze strony, ziarno słowa rzucił w lud,
wtedy cudem niezgłębionym, zamknął swej pielgrzymki trud.
3. W noc ostatnią przy wieczerzy, z tymi których braćmi zwał,
pełnić wszystko jak należy czego przepis prawny chciał.
Sam dwunastu się powierzył, i za pokarm z rąk Swych dał.
4. Słowem więc, Wcielone Słowo, chleb zamienia w Ciało swe.
Wino Krwią jest Chrystusową, darmo wzrok to widzieć chce.
Tylko wiara Bożą mową pewność o tym w serca śle.

5. Przed tak wielkim Sakramentem, upadajmy wszyscy wraz,
niech przed Nowym Testamentem starych praw ustąpi czas.
Co dla zmysłów niepojęte, niech dopełni wiara w nas.
6. Bogu Ojcu i Synowi, hołd po wszystkie nieśmy dni.
Niech podaje wiek wiekowi, hymn tryumfu dzięki czci,
a równemu Im Duchowi niechaj wieczna chwała brzmi. Amen.

ADORACJA

OGRODZIE OLIWNY

t. i m. śpiewnik M. M. Mioduszelewskiego; opr.: L. Kwiatkowski

1. Ogrodzie Oliwny, widok w tobie dziwny! Widzę Pana mego, na twarz upadłego.
Tęskność, smutek, strach Go ściska! Krwawy pot z Niego wyciska.
Ach, Jezu mdlejący, prawieś konający!
2. Kielich gorzkiej męki z Ojca Twego Ręki. Ochotnie przyjmujesz, za nas ofiarujesz.
Anioł Ci się z nieba zjawia, o męce z Tobą rozmawia.
Ach, Jezu strwożony, przed męką zmęczony!
3. Uczniowie posnęli, Ciebie zapomnieli, Judasz zbrojne rotę stawia przede wroty.
I wnet do Ogrójca wpada z wodzem swym zbirów gromada.
Ach, Jezu kochany, przez ucznia sprzedany!
4. Choć ze swym ludem obalony cudem, Judasz z ziemi wstaje, Jezusa wydaje.
Dopiero się nań rzucają, więzy, łańcuchy wkładają.
Ach, Jezu pojmany, za złoczyńcę miany!
5. W domu Annaszowym, arcykapłanowym, w twarz pięścią trącony, upada zemdlony!
Kaifasz Go w zdradzie pyta, a za bluźniercę poczyta.
Ach, Jezu zelżony, od czci osądzony!
6. Wnet, jak niegodnego prawa ojczystego, wiodą Marii Syna przed sąd poganina.
Tam nań potwarze rzucają, o stracenie nalegają.
Ach, Jezu zhańbiony, jak łotr obwiniony!
7. Piłat bojaźliwy i niesprawiedliwy Żydom ustępuje, Jezusa skazuje,
najpierw na ubiczowanie, potem na ukrzyżowanie.
Ach, Jezu wzgardzony, na śmierć zasądzony!
8. Nie wyrok Piłata skazał Zbawcę świata, na śmierć tak hańbiącą, upokarzającą.
Grzechy moje to sprawiły, że do krzyża Go przybiły.
Ach, Jezu, ma winą męki Twej przyczyna!

OJCZE SPRAW

t.: na podst. Modlitwy Arcykapłańskiej (J 17), m.: J. Gałuszka

Ojcze spraw, Ojcze spraw, aby byli jedno!

1. Ojcze, dokonałem dzieła, które mi przekazałeś, i ogłosiłem Twoje Imię na ziemi.
Teraz Ty otocz mnie chwałą. Chwałą, którą miałem pierwszej zanim wszechświat powstał.
2. Ojcze! Zachowaj w Imię Twoje, których mi dałeś, aby byli jedno, jak i My jesteśmy
Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą.
3. Ojcze! To jest życie wieczne, aby znali Ciebie i oglądali chwałę, jaką Mi dałeś
od założenia świata, aby świat Cię poznał.
4. Ojcze, jak Ty mnie posłałeś, tak i Ja na świat ich posyłam.
Za nich poświęcam w ofierze samego siebie, aby byli uświęceni w prawdzie.
5. Ojcze, proszę za tymi, których mi dałeś w nich bowiem zostałem otoczony chwałą;
aby stanowili jedno, jak Ty we Mnie, a Ja w Tobie, aby mieli moją radość w całej pełni.
6. Ojcze, chcę, aby widzieli Moją chwałę bo umiłowales Mnie przed założeniem świata;
niech poznają, żeś Ty także ich ukochał, aby Miłość w nich była i Ja w nich.
7. Ojcze, przekazałem im chwałę, którą Mi dałeś, aby byli jedno, jak i My jesteśmy;
niech cały świat uwierzy, żeś Ty Mnie posłał.

TRISAGION I

t.: Rabulas z Edessy, Vw., m.: A. Gouzes OP, adapt. pol.: A. Bujnowski OP

Boże mój, Boże mój, Wieczny i Święty, zmiłuj się nade mną!

1. Ty, który jesteś Ojcem miłosierdzia,
okaż nam łaskę w Twojej dobroci i ulecz nas w Twojej miłości.
2. O Chryste, chroń nas, przed karą piekła,
wspomnij o nas, przez Ciało i Krew swoją, podtrzymaj nasze ciała i dusze.
3. Zgrzeszyliśmy przeciw niebu i przeciw Tobie
i błagamy Cię jak Syn marnotrawny, wysłuchaj nas w Twym przebaczeniu.
4. Słyszałem o Twojej łasce dla biednych i słabych,
kto puka, temu otworzą! Błagam Cię jak grzesznica i celnik.
5. Pochyliam się przed Twym chwalebnym Krzyżem,
uznając, Panie, nieprawość moją, o Chryste, zbaw nas, zmiłuj się nad nami.
6. Chwała Ojcu Wszechmogącemu,
chwała Synowi Jezusowi Chrystusowi Zbawcy, chwała Duchowi Poczyszycielowi.

STWÓRZ O MÓJ BOŻE - PS 51

t.: Ps 51, m.: J. Sykulski

Stwórz o mój Boże, stwórz o mój Boże, we mnie serce czyste
i odnów we mnie moc Ducha.

1. Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskawości swojej,
w ogromie swej litości zgładź moją nieprawość,
Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego.
2. Uznaję bowiem nieprawość moją, a grzech mój jest zawsze przede mną.
Przeciwko Tobie samemu zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest przed Tobą.
3. Abyś okazał się sprawiedliwy w swym wyroku i prawy w swoim sądzie.
Oto urodziłem się obciążony winą i jako grzesznika poczęła mnie matka.
4. A Ty masz upodobanie w ukrytej prawdzie, naucz mnie tajemnic mądrości.
Pokrop mnie hizopem, a stanę się czysty, obmyj mnie, a nad śnieg wybieleję.
5. Spraw, abym usłyszał radość i wesele, niech się radują kości, które skruszyłeś.
Odwróć swe oblicze od moich grzechów i zmaż wszystkie moje nieprawości.

DUSZO CHRYSTUSOWA

śł.: św. Ignacy Loyola, muz.: S. Stuligrosz, opr.: C. Paciorek

Duszo Chrystusowa, uświęć mnie.
Ciało Chrystusowe, zbaw mnie.
Krwi Chrystusowa, napój mnie.
Wodo z boku Chrystusowego, obmyj mnie.
Męko Chrystusowa, umocnij mnie.
O, dobry Jezu, wysłuchaj mnie.
W ranach swoich ukryj mnie.
Nie dozwól mi odłączyć się od Ciebie.
Od złego wroga obroń mnie.
W godzinę śmierci mojej wezwij mnie.
I każ mi przyjść do Siebie,
abym ze Świętymi Twymi chwalił Cię,
na wieki wieków.
Amen.

AGIOS O THEOS

opr.: Lebedev

Agios o Theos, agios ischyros, agios athanatos, eleison imas.

NA WIEKI BĘDĘ WYŚPIEWYWAŁ

t.: Ps 103, m.: P. Pałka

Na wieki będę wyśpiewywał, Twe miłosierdzie, Panie

1. Błogosław, duszo moja, Pana, i wszystko, co jest we mnie, święte Imię Jego
Błogosław, duszo moja, Pana, i nie zapominaj o wszystkich Jego dobrodziejstwach
2. On odpuszcza wszystkie twoje winy i leczy wszystkie choroby
On twoje życie ratuje od zguby, obdarza cię łaską i zmiłowaniem
3. On twoje życie dobrem nasycy, jak pióra orła odradza się twoje młodość
Dzieła Pana są sprawiedliwe, wszystkich uciśnionych ma w Swojej opiece
4. Miłosierny jest Pan i łaskawy, nieskory do gniewu i bardzo cierpliwy
Nie zapamiętuje się w sporze, nie płonie gniewem na wieki
5. On twoje życie dobrem nasycy, jak pióra orła odradza się twoja młodość.
Dzieła Pana są sprawiedliwe, wszystkich uciśnionych ma w swojej opiece.
6. Miłosierny jest Pan i łaskawy, nieskory do gniewu i bardzo cierpliwy.
Nie zapamiętuje się w sporze, nie płonie gniewem na wieki.

BONUM EST PRÆSTOLARI

t.: Lm 3, 26, m.: J. Blycharz

Bonum est præstolari cum silentio salutare Dei.

Jezu ufam Tobie, dobry Jezu, ufam Tobie

JEZU PANIE

t.: autor nieznany, m.: U. Rogala

Jezu, Panie, Ty, którego miłujemy, zachowaj nas blisko siebie.

Jezu, Panie, Słowo Ojca, prowadź nas ku sobie.

1. Słowo Boże, Narodzone z Maryi,
Jezu, prawdziwy Boże i prawdziwy człowiecze, uwielbiamy Ciebie!
2. Odblasku Ojca. Przedwieczna Mądrości .
Światło oświecające człowieka. Uwielbiamy Ciebie
3. Chlebienie Życia. Źródło Miłości ,
Który dajesz Ducha bez miary. Uwielbiamy Ciebie
4. Dobry Pasterzu . Cichy i pokornego serca .
Który pociągasz nas ku Tobie. Uwielbiamy Ciebie

5. Wydany za nasze grzechy, z sercem przebitym na krzyżu,
złożony w grobie. Uwielbiamy Ciebie
6. Wskrzeszony z martwych. Uwielbiony w chwale.
Który przyjdiesz nas szukać. Uwielbiamy Ciebie
7. O Miłosierny. Nasze życie i pokoju.
Jezu Chryste Odkupicielu człowieka. Uwielbiamy Ciebie

TAK BÓG UMIŁOWAŁ ŚWIAT

t.: Taizé, opr.: M. Piłśniak OP

Tak Bóg umiłował świat, że Syna swojego dał.
W nim umieramy. W nim jesteśmy.

1. Bóg, który stworzył świat i stworzył wszystko, co jest w nim.
On, który jest panem nieba i ziemi. I sam daje wszystkim życie i oddech.
2. Bóg, który z jednego człowieka wywiadu cały rodzaj Ludzki,
aby zamieszkiwał i uprawiał ziemię.
Bóg określił czasy i granice, abyśmy go słuchali go,
bo on jest niedaleko od każdego z nas. W nim jesteśmy.
3. Jesteśmy więc z rodu Bożego, w nim żyjemy, poruszamy się i jesteśmy.
Wzywa nas teraz Bóg i wszystkich do nawrócenia,
aby nas przygotować na dzień jego przejścia.
4. Chwała ojcowi i synowi, i duchowi świętemu.
Jak byłam na początku, tak i zawsze i na wieki wieków.
Amen.

ZOSTAŃ TU

m.: Taizé

Zostań tu i ze mną się módl, razem czuwajmy.

Wielki Piątek

Liturgia Męki Pańskiej

Zgodnie ze starożytną tradycją Kościoła w Wielki Piątek nie celebruje się Eucharystii. Czerwony kolor szat liturgicznych jest nie tyle kolorem męczeństwa, ile królewskiej purpury. Chrystus jawi się nam bowiem jako Pan królujący z drzewa Krzyża. Śpiewany dziś opis Męki Pana naszego Jezusa Chrystusa według św. Jana nawiązuje do obrzędu koronacji królów izraelskich.

Celebrans wchodzi do kościoła w całkowitej ciszy i pada na twarz, a wszyscy zgromadzeni klękają. Zaraz potem następują czytania mówiące o Męce Jezusa (z Księgi Proroka Izajasza i Listu do Hebrajczyków) oraz Pasja według św. Jana. Stanowi ona centralny element liturgii Słowa i dlatego godne polecenia jest jej zaśpiewanie.

Charakterystyczna dla liturgii Wielkiego Piątku jest uroczysta modlitwa powszechna. Obecny tekst w dużej mierze pochodzi z VIII wieku, ale nawiązuje do formularza używanego w Rzymie już ok. roku 450. Wezwań jest dziesięć: za Kościół święty, za Papieża, za wszystkie stany Kościoła, za katechumenów, o jedność chrześcijan, za Żydów, za niewierzących w Chrystusa, za niewierzących w Boga, za rządzących państwami oraz za strapionych i cierpiących.

Liturgia Słowa

PIERWSZE CZYTANIE Z KSIĘGI IZAJASZA (52, 13 - 53, 12)

Przybity za nasze grzechy

Oto się powiedzie mojemu Słudze, wybije się, wywyższy i bardzo wyrośnie. Jak wielu osłupiało na Jego widok - tak nieludzko został oszepecony Jego wygląd i postać Jego była niepodobna do ludzi - tak mnogie narody się zdumieją, królowie zamkną przed Nim usta, bo ujrzą coś, czego im nigdy nie opowiadano, i pojmą coś niesłychanego. Któż uwierzy temu, co usłyszeliśmy? Komu się ramię Pańskie objawiło?

On wyrósł przed nami jak młode drzewo i jakby korzeń z wyschniętej ziemi. Nie miał On wdzięku ani też blasku, aby chciano na Niego popatrzeć, ani wyglądu, by się nam podobał. Wzgardzony i odepchnięty przez ludzi, Mąż Boleści, oswojony z cierpieniem; jak ktoś, przed kim się twarze zakrywa, wzgardzony tak, iż mieliśmy Go za nic.

Lecz On się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści, a myśmy Go uznali za skazańca, chłostanego przez Boga i zdeptanego. Lecz On był przebity za nasze grzechy, zdruzgotany za nasze winy. Spadła Nań chłosta zbawienna dla nas, a w Jego ranach jest nasze uzdrowienie.

Wszyscyśmy pobłądzili jak owce, każdy z nas obrócił się ku własnej drodze; a Pan obarczył Go winami nas wszystkich. Dręczono Go, lecz sam pozwolił się gnębić, nawet nie otworzył ust swoich. Jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema wobec strzygących ją, tak on nie otworzył ust swoich.

Po udręce i sądzie został usunięty; a kto się przejmuje Jego losem? Tak! Zgładzono Go z krainy żyjących; za grzechy mego ludu został zbity na śmierć. Grób Mu wyznaczono między bezbożnymi i w śmierci swej był na równi z bogaczem, chociaż nikomu nie wyrządził krzywdy i w Jego ustach kłamstwo nie powstało.

Spodobało się Panu zmiażdżyć Go cierpieniem. Jeśli On wyda swe życie na ofiarę za grzechy, ujrzy potomstwo, dni swe przedłuży, a wola Pana spełni się przez Niego. Po udrękach swej duszy ujrzy światło i nim się nasyci. Sprawiedliwy mój Sługa usprawiedliwi wielu, ich nieprawości On sam dźwigać będzie.

Dlatego w nagrodę przydzielę Mu tłumy, i posiadzie możnych jako zdobycz, za to, że siebie na śmierć ofiarował i policzony został pomiędzy przestępców. A On poniósł grzechy wielu i oręduje za przestępcami.

PSALM RESPONSORYJNY (31, 2 i 6, 12ab i 13, 15-16, 17 i 25)

Ojcze, w Twe ręce składam ducha mego.

Panie, do Ciebie się uciekam, niech nigdy nie doznam zawodu,
wybaw mnie w sprawiedliwości Twojej!

W ręce Twoje powierzam ducha mego,
Ty mnie odkupisz, Panie, wierny Boże.

Stałem się przykładem hańby dla wszystkich mych wrogów,
dla sąsiadów przedmiotem odrazy.
Zapomnieli o mnie w sercach jak o zmarłym,
stałem się jak wyrzucone naczynie.

Ja zaś pokładałam ufność w Tobie, Panie,
i mówię: «Ty jesteś moim Bogiem».
W Twoim ręku są moje losy,
wyrwij mnie z rąk wrogów i prześladowców.

Niech Twoje oblicze zajaśnieje nad Twym sługą,
wybaw mnie w swoim miłosierdziu.
Bądźcie dzielni i mężnego serca,
wszyscy, którzy ufacie Panu.

DRUGIE CZYTANIE Z LISTU DO HEBRAJCZYKÓW (4, 14 - 16; 5, 7 - 9)

Chrystus stał się sprawcą zbawienia dla wszystkich, którzy Go słuchają

Mając arcykapłana wielkiego, który przeszedł przez niebiosy, Jezusa, Syna Bożego, trwajmy mocno w wyznawaniu wiary. Nie takiego bowiem mamy arcykapłana, który by nie mógł współczuć naszym słabościom, lecz poddanego próbie pod każdym względem podobnie jak my – z wyjątkiem grzechu. Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy doznali miłosierdzia i znaleźli łaskę pomocy w stosownej chwili.

Chrystus bowiem z głośnym wołaniem i płaczem za swych dni doczesnych zanosił gorące prośby i błagania do Tego, który mógł Go wybawić od śmierci, i został wysłuchany dzięki swej uległości.

I chociaż był Synem, nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał. A gdy wszystko wykonał, stał się sprawcą zbawienia wiecznego dla wszystkich, którzy Go słuchają.

CHWAŁA TOBIE, KRÓLU WIEKÓW

m.; J. Gałuszka, t.: por. Flp 2, 8-9

AKLAMACJA

Dla nas Chrystus stał się posłusznym aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej.
Dlatego Bóg wywyższył Go nad wszystko i darował Mu imię ponad wszelkie imię.

EWANGELIA (J 18, 1 – 19, 42)

MĘKA NASZEGO PANA JEZUSA CHRYSTUSA WEDŁUG ŚWIĘTEGO JANA

+ – słowa Chrystusa, E. – słowa Ewangelisty,
I. – słowa innych osób pojedynczych, T. – słowa kilku osób lub tłumu

POJMANIE JEZUSA

E. Po wieczerzy Jezus wyszedł z uczniami swymi za potok Cedron. Był tam ogród, do którego wszedł On i Jego uczniowie. Także i Judasz, który Go wydał, znał to miejsce, bo Jezus i uczniowie Jego często się tam gromadzili. Judasz, otrzymawszy kohortę oraz strażników od arcykapłanów i faryzeuszów, przybył tam z latarniami, pochodniami i bronią. A Jezus, wiedząc o wszystkim, co miało na Niego przyjść, wyszedł naprzeciw i rzekł do nich: + Kogo szukacie? E. Odpowiedzieli Mu: T. Jezusa z Nazaretu. E. Rzekł do nich Jezus: + Ja jestem. E. Również i Judasz, który Go wydał, stał między nimi. Skoro więc Jezus rzekł do nich: Ja jestem, cofnęli się i upadli na ziemię. Powtórnie ich zapytał: + Kogo szukacie? E. Oni zaś powiedzieli: T. Jezusa z Nazaretu. E. Jezus odrzekł: + Powiedziałem wam, że Ja jestem. Jeżeli więc Mnie szukacie, pozwólcie tym odejść. E. Stało się tak, aby się wypełniło słowo, które wypowiedział: Nie utraciłem żadnego z tych, których Mi dałeś. Wówczas Szymon Piotr, który miał miecz, dobył go, uderzył sługę arcykapłana i odciął mu prawe ucho. A służył było na imię Malchos. Na to rzekł Jezus do Piotra: + Schowaj miecz do pochwy. Czyż nie mam wypić kielicha, który Mi podał Ojciec?

PRZED ANNASZEM. ZAPARCIE SIĘ PIOTRA

E. Wówczas kohorta oraz trybun razem ze strażnikami żydowskimi pojмали Jezusa, związali Go i zaprowadzili najpierw do Annasza. Był on bowiem teściem Kajfasza, który owego roku pełnił urząd arcykapłanski. Właśnie Kajfasz poradził Żydom, że lepiej jest, aby jeden człowiek zginął za naród.

A szedł za Jezusem Szymon Piotr razem z innym uczniem. Uczeń ten był znany arcykapłanowi i dlatego wszedł za Jezusem na dziedziniec pałacu arcykapłana, natomiast Piotr zatrzymał się przed bramą, na zewnątrz. Wszedł więc ów drugi uczeń, znany arcykapłanowi, pomówił z odźwierną i wprowadził Piotra do środka. A służąca odźwierna rzekła do Piotra: I. Czy może i ty jesteś jednym spośród uczniów tego człowieka? E. On odpowiedział: I. Nie jestem. E. A że było zimno, strażnicy i słudzy, rozpaliwszy ogńisko, stali przy nim i grzali się. Wśród nich stał także Piotr i grzał się przy ogniu.

Arcykapłan więc zapytał Jezusa o Jego uczniów i o Jego naukę. Jezus mu odpowiedział: + Ja przemawiałem jawnie przed światem. Nauczałem zawsze w synagodze i w świątyni, gdzie się gromadzą wszyscy Żydzi. Potajemnie zaś nie nauczałem niczego. Dlaczego Mnie pytasz? Zapytaj tych, którzy słyszeli, co im mówiłem. Przecież oni wiedzą, co powiedziałem. E. Gdy to rzekł, jeden ze sług stojących obok spoliczkował Jezusa, mówiąc: I. Tak odpowiadasz arcykapłanowi? E. Odrzekł Mu Jezus: + Jeżeli źle powiedziałem, udowodnij, co było złego. A jeżeli dobrze, to dlaczego Mnie bijesz? E. Następnie Annasz wysłał Go związane do arcykapłana Kajfasza.

A Szymon Piotr stał i grzał się przy ogniu. Powiedzieli wówczas do niego: T. Czy i ty nie jesteś jednym z Jego uczniów? E. On zaprzeczył, mówiąc: I. Nie jestem. E. Jeden ze sług arcykapłana, krewny tego, któremu Piotr odciął ucho, rzekł: I. Czyż nie ciebie widziałem razem z Nim w ogrodzie? E. Piotr znowu zaprzeczył i zaraz zapiał kogut.

PRZED PIŁATEM

Od Kajfasza zaprowadzili Jezusa do pretorium. A było to wczesnym rankiem. Oni sami jednak nie weszli do pretorium, aby się nie skalać i móc spożyć Paschę. Dlatego Piłat wyszedł do nich na zewnątrz i rzekł: I. Jaką skargę wnosicie przeciwko temu człowiekowi? E. W odpowiedzi rzekli do niego: T. Gdyby to nie był złoczyńca, nie wydalibyśmy Go tobie. E. Piłat więc rzekł do nich: I. Weźcie Go sobie i osądźcie według swojego prawa. E. Odpowiedzieli mu Żydzi: T. Nam nie wolno nikogo zabić. E. Tak miało się spełnić słowo Jezusa, w którym zapowiedział, jaką śmiercią miał umrzeć.

PRZESŁUCHANIE

Wtedy Piłat powtórnie wszedł do pretorium, a przywoławszy Jezusa, rzekł do Niego: I. Czy Ty jesteś Królem żydowskim? E. Jezus odpowiedział: + Czy to mówisz od siebie, czy też inni powiedzieli ci o Mnie? E. Piłat odparł: I. Czy ja jestem Żydem? Naród twój i arcykapłani wydali mi Ciebie. Co uczyniłeś? E. Odpowiedział Jezus: + Królestwo moje nie jest z tego świata. Gdyby królestwo moje było z tego świata, słudzy moi bili by się, abym nie został wydany Żydom. Teraz zaś królestwo moje nie jest stąd. E. Piłat zatem powiedział do Niego: I. A więc jesteś królem? E. Odpowiedział Jezus: + Tak, jestem królem. Ja się na to narodziłem i na to przyszedłem na świat, aby dać świadectwo prawdzie. Każdy, kto jest z prawdy, słucha mojego głosu. E. Rzekł do Niego Piłat: I. Cóż to jest prawda? E. To powiedziawszy, wyszedł ponownie do Żydów i rzekł do nich: I. Ja nie znajduję w Nim żadnej winy. Jest zaś u was zwyczaj, że na Paschę uwalniam wam jednego więźnia. Czy zatem chcecie, abym wam uwolnił Króla żydowskiego? E. Oni zaś powtórnie zawołali: T. Nie tego, lecz Barabasa! E. a Barabasz był rozbójnikiem.

«OTO CZŁOWIEK»

Wówczas Piłat zabrał Jezusa i kazał Go ubiczować. A żołnierze, upłótszy koronę z cierni, włożyli Mu ją na głowę i okryli Go płaszczem purpurowym. Potem podchodzili do Niego i mówili: T. Witaj, Królu żydowski! E. I policzkowali Go. A Piłat ponownie wyszedł na zewnątrz i przemówił do nich: I. Oto wyprowadzam Go wam na zewnątrz, abyście poznali, że ja nie znajduję w Nim żadnej winy. E. Jezus więc wyszedł na zewnątrz w koronie cierniowej i płaszczu purpurowym. Piłat rzekł do nich: I. Oto Człowiek. E. Gdy Go ujrzeli arcykapłani i słudzy, zawołali: T. Ukrzyżuj! Ukrzyżuj! E. Rzekł do nich Piłat: I. Zabierzcie Go i sami ukrzyżujcie! Ja bowiem nie znajduję w Nim winy. E. Odpowiedzieli mu Żydzi: T. My mamy Prawo, a według Prawa powinien On umrzeć, bo sam siebie uczynił Synem Bożym.

E. Gdy Piłat usłyszał te słowa, jeszcze bardziej się uląkł. Wszedł znów do pretorium i zapytał Jezusa: I. Skąd Ty jesteś? E. Jezus jednak nie dał mu odpowiedzi. Rzekł więc Piłat do Niego: I. Nie chcesz ze mną mówić? Czy nie wiesz, że mam władzę uwolnić Ciebie i mam władzę Ciebie ukrzyżować? E. Jezus odpowiedział: + Nie miałbyś żadnej władzy nade Mną, gdyby ci jej nie dano z góry. Dlatego większy grzech ma ten, który Mnie wydał tobie. E. Odtąd Piłat usiłował Go uwolnić. Żydzi jednak zawołali: T. Jeżeli Go uwolnisz, nie jesteś przyjacielem cezara. Każdy, kto się czyni królem, sprzeciwia się cesarowi.

WYROK

E. Gdy więc Piłat usłyszał te słowa, wyprowadził Jezusa na zewnątrz i zasiadł na trybunale, na miejscu zwanym Lithostrotos, po hebrajsku Gabbata. Był to dzień Przygotowania Paschy, około godziny szóstej. I rzekł do Żydów: I. Oto wasz król! E. A oni krzyczeli: T. Precz! Precz! Ukrzyżuj Go! E. Piłat powiedział do nich: I. Czyż króla waszego mam ukrzyżować? E. Odpowiedzieli arcykapłani: T. Poza cezarem nie mamy króla. E. Wtedy więc wydał Go im, aby Go ukrzyżowano.

DROGA KRZYŻOWA I UKRZYŻOWANIE

Zabrali zatem Jezusa. A On sam, dźwigając krzyż, wyszedł na miejsce zwane Miejscem Czaszki, które po hebrajsku nazywa się Golgota. Tam Go ukrzyżowano, a z Nim dwóch innych, z jednej i drugiej strony, pośrodku zaś Jezusa. Wypisał też Piłat tytuł winy i kazał go umieścić na krzyżu. A było napisane: Jezus Nazarejczyk, Król żydowski. Napis ten czytało wielu Żydów, ponieważ miejsce, gdzie ukrzyżowano Jezusa, było blisko miasta. A było napisane w języku hebrajskim, łacińskim i greckim. Arcykapłani żydowscy mówili do Piłata: T. Nie pisz: Król żydowski, ale że On powiedział: Jestem Królem żydowskim. E. Odparł Piłat: I. Com napisał, napisałem.

E. Żołnierze zaś, gdy ukrzyżowali Jezusa, wzięli Jego szaty i podzielili na cztery części, dla każdego żołnierza jedna część; wzięli także tunikę. Tunika zaś nie była szyta, ale cała tkana od góry do dołu. Mówili więc między sobą: T. Nie rozdzierajmy jej, ale rzućmy o nią losy, do kogo ma należeć. E. Tak miały się wypełnić słowa Pisma: Podzielili między siebie szaty moje, a o moją suknię rzucili losy. To właśnie uczynili żołnierze.

TESTAMENT DANY Z KRZYŻA

A obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra Matki Jego, Maria, żona Kleofasa, i Maria Magdalena. Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: + Niewiasto, oto syn Twój. E. Następnie rzekł do ucznia: + Oto Matka twoja. E. I od tej godziny uczeń wziął ją do siebie.

ŚMIERĆ JEZUSA

Potem Jezus świadom, że już wszystko się dokonało, aby się wypełniło Pismo, rzekł: + Pragnę. E. Stało tam naczynie pełne octu. Nałożono więc na hizop gąbkę nasączoną octem i do ust Mu podano. A gdy Jezus skosztował octu, rzekł: + Dokonało się! E. I skłoniwszy głowę, oddał ducha.

Wszyscy klękają i przez chwilę zachowują milczenie

PRZEBICIE SERCA

Ponieważ był to dzień Przygotowania, aby zatem ciała nie pozostawały na krzyżu w szabat – ów bowiem dzień szabatu był wielkim świętem – Żydzi prosili Piłata, żeby ukrzyżowanym połamano golenie i usunięto ich ciała. Przyszli więc żołnierze i połamali golenie tak pierwszemu, jak i drugiemu, którzy z Nim byli ukrzyżowani. Lecz gdy poszli do Jezusa i zobaczyli, że już umarł, nie łamali Mu goleni, tylko jeden z żołnierzy włócznią przebił Mu bok, a natychmiast wypłynęła krew i woda. Zaświadczył to ten, który widział, a świadectwo jego jest prawdziwe. On wie, że mówi prawdę, abyście i wy wierzyli. Stało się to bowiem, aby się wypełniło Pismo: Kość jego nie będzie złamana. I znowu w innym miejscu mówi Pismo: Będą patrzeć na Tego, którego przebili.

ZŁOŻENIE JEZUSA DO GROBU

Potem Józef z Arymatei, który był uczniem Jezusa, lecz krył się z tym z obawy przed Żydami, poprosił Piłata, aby mógł zabrać ciało Jezusa. A Piłat zezwolił. Poszedł więc i zabrał Jego ciało. Przybył również i Nikodem, ten, który po raz pierwszy przyszedł do Jezusa nocą, i przyniósł około stu funtów mieszaniny mirry i aloesu. Zabrali więc ciało Jezusa i owinęli je w płótna razem z wonnościami, stosownie do żydowskiego sposobu grzebania. A w miejscu, gdzie Go ukrzyżowano, był ogród, w ogrodzie zaś nowy grób, w którym jeszcze nie złożono nikogo. Tam to więc, ze względu na żydowski dzień Przygotowania, złożono Jezusa, bo grób znajdował się w pobliżu.

Adoracja Krzyża

Jednym z najważniejszych elementów Liturgii Męki Pańskiej jest adoracja Krzyża.

Tradycja ta sięga IV wieku, kiedy relikwie Krzyża Świętego zostały odnalezione przez cesarzową Helenę. W czasie liturgii sprawowanej w Jerozolimie wierni zaczęli całować i adorować drzewo Krzyża.

Przed ołtarz zostanie przyniesiony zasłonięty Krzyż. Zgodnie z tradycją dominikańską zostaną wykonane Improperia, czyli skargi płynące z Krzyża. Odpowiedziami na trzykrotne Improperia będzie śpiew Święty Boże (w języku greckim, łacińskim i polskim). Następnie celebrans odsłoni Krzyż i odśpiewa antyfonę «Oto drzewo Krzyża».

Uczestnicy liturgii mogą oddawać cześć Krzyżowi Świętemu przez przyklęknięcie. Jeśli wiernych jest bardzo dużo, po oddaniu czci Krzyżowi przez niektórych, kapłan podnosi go przed ołtarzem, wierni zaś adorują go przez jakiś czas w milczeniu. Czas na osobiste uwielbienie Krzyża będzie po zakończeniu liturgii, kiedy zostaje on wystawiony do adoracji. Taka możliwość będzie również przez całą Wielką Sobotę.

Wprowadzony zostaje zasłonięty Krzyż. Trzymający Krzyż trzykrotnie śpiewa Improperia. Po każdej zwrotce następuje odpowiedź:

HAGIOS O THEÓS, HAGIOS ISCHYRÓS!

HAGIOS ATHÁNATOS! ELÉISON IMÁS!

SANCTUS DEUS, SANCTUS FORTIS! SANCTUS ET IMMORTALIS!

MISERERE NOBIS!

ŚWIĘTY BOŻE, ŚWIĘTY MOCNY! ŚWIĘTY A NIEŚMIERTELNY!

ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI!

Po zakończeniu odsłania się Krzyż i celebrans śpiewa antyfonę «Oto drzewo Krzyża»

K: OTO DRZEWO KRZYŻA, NA KTÓRYM ZAWISŁO ZBAWIENIE ŚWIATA

W: PÓJDŹMY Z POKŁONEM!

KRZYŻU ŚWIĘTY NADE WSZYSTKO

t.: łac. Wenancjusz Fortunat VIw., pol. XVI w.

m.: wg śpiewnika M. M. Mioduszewskiego, opr.: J. Gałuszka

1. Krzyżu święty nade wszystko, Drzewo przenajszlachetniejsze!
W żadnym lesie takie nie jest, jedno, na którym sam Bóg jest,
słodkie drzewo, słodkie gwoździe, rozkoszny owoc nosiło.
2. Skłoń gałązki, Drzewo święte, ulżyj członkom tak rozpiętym,
odmień teraz oną srogość, którąś miało z urodzenia,
spuść lekuchno i cichuchno Ciało Króla Niebieskiego.
3. Tyś samo było dostojne, nosić światowe Zbawienie,
przez Cię przewóz jest naprawion, światu, który był zagubion,
który święta Krew polała, co z Baranka wypływała.
4. Niesłychanać to jest dobroć, za kogo na krzyżu umrzeć.
Któż to może dzisiaj zdziałać, za kogo swoją duszę dać?
Sam to Pan Jezus wykonał, bo nas wiernie umiłował.
5. Nędzne by to serce było, co by dziś nie zapłakało,
widząc Stworzyciela swego na krzyżu zawieszonego,
na słońcu upieczonego Baranka Wielkanocnego.
6. Maryja Matka patrzyła na członki, co powijała,
powijając całowała, z tego wielką radość miała.
Teraz je widzi szerniałe, żyły, stawy w Nim porwane.
7. Jednegom Synaczka miała, com Go z nieba być poznała,
i tegom już postradała, jednom sama się została.
Ciężki ból cierpi me serce, od żalu mi się rozpaść chce.
8. Matki, co synaczki macie, jako się w nich wy kochacie,
kiedy wam z nich jeden umrze, ciężki ból me serce wasze;
cóż ja, com miała jednego, już nie będę mieć inszego.
9. O niestetyż, miły Panie, toć nie małe rozłączenie,
przedtem było miłowanie, a teraz ciężkie wzdychanie.
Czemuż, Boże Ojciec nie dbasz, o Synaczka pieczy nie masz?
10. Którzy tej Pannie służycie, smutki Jej rozmyśliwajcie,
jako często omdlewała, często na ziemię padała.
Przez te smutki, któreś miała uproszę nam wieczną chwałę!

Komunia Święta

KRZYŻU CHRYSYTA, BĄDŹŹE POCHWALONY

t. na podst. J 3, 16; Rz 8, 32-39; m. A. Gouzes OP; adapt. pol.: bracia dominikanie

1. Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony, na wieczne czasy bądźże pozdrowiony
Gdzie Bóg, Król świata całego dokonał życia swojego.
2. Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony, na wieczne czasy bądźże pozdrowiony!
Ta sama Krew Cię skropiła, która nas z grzechów obmyła.
3. Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony, na wieczne czasy bądźże pozdrowiony!
Z Ciebie moc płynie i męstwo, w Tobie jest nasze zwycięstwo!

BÓG TAK UKOCHAŁ ŚWIAT

t. na podst. J 3, 16; Rz 8, 32-39; m. A. Gouzes OP; adapt. pol.: bracia dominikanie

Bóg tak ukochał świat, że Syna dał, abyśmy mieli życie wieczne.

1. Któż nas odłączy od miłości Pana?
On własnego syna nie oszczędził wydając go za nas.
Oto daje nam dzisiaj swoje Ciało i Krew Swoją,
gdyż Jego miłość jest silniejsza niż śmierć.
2. Któż nas odłączy od miłości Pana?
To Bóg usprawiedliwia, któż mógłby nas potępić?
Spożywajmy ten sam Chleb, pijmy z jednego Kielicha,
Który nas łączy w jedno ciało na życie wieczne.
3. Któż nas odłączy od miłości Pana?
Chrystus, który za nas umarł, zmartwychwstał!
Chleb, który łamiemy, jest Paschą Boga,
Ten, który nas ukochał, daje nam udział w swoim zwycięstwie.
4. Któż nas odłączy od miłości Pana?
Jak niewinnego baranka na śmierć Go zaprowadzono.
Jego Ciało jest naszą mocą w trwodze i nieszczęściu,
Jego Krew jest naszym życiem, jeśli trzeba umrzeć za Niego!
5. Któż nas odłączy od miłości Pana?
Wyniesiony w chwale wstawia się za nami.
Jego Ciało jest Chlebem żywym, który zstąpił z nieba
I całe stworzenie oczekuje objawienia się synów Boga!

JEZU CHRYSSTE PANIE MIŁY

t. i m. śpiewnik J. Siedleckiego; opr.: M. Pospieszalski

1. Jezu Chryste, Panie miły, o Baranku tak cierpliwy,
wzniosłeś, wzniosłeś na krzyż ręce swoje, gładząc, gładząc nieprawości moje.
2. Płacz Go, człowiecze mizerny, patrząc jak jest miłosierny.
Jezus, Jezus na krzyżu umiera, słońce, słońce jasność swą zawiera.
3. Pan wyrzekł ostatnie słowa, zwiśla Mu na piersi głowa.
Matka, Matka pod Nim frasobliwa, stoi, stoi z żalu ledwie żywa.
4. Zasłona się potargała, ziemia rwie się, ryczy skała.
Setnik, setnik woła: Syn to Boży! Tłuszcza, tłuszcza wierząc, w proch się korzy.
5. Na koniec Mu bok przebito, krew płynie z wodą obfito.
Żal nasz, żal nasz dziś wyznajem łzami. Jezu, Jezu zmiłuj się nad nami!

JEZU, TYŚ CAŁY

m.: F. Rączkowski, opr.: P. Bębenek

1. Jezu, Tyś cały krwią zbroczony, dla nas na krzyżu tak umęczony;
Stopy przebite i ręce święte, głowa schylona, oczy zamknięte.
2. Serce Twe włócznieją jest zranione, dla wszystkich ludzi wskroś otworzone.
W sercu Twym ukryj też serce moje i niechaj będzie na zawsze Twoje.

Procesja do Grobu Pańskiego

ODSZEDŁ PASTERZ

t. i mel. ks. W. Lewkowicz; opr.: D. Kusz OP

1. Odszedł Pasterz od nas, zdroje wody żywej, Zbawca, źródło łaski, miłości prawdziwej.
Odszedł Pasterz nasz, co ukochał lud. O Jezu dzięki Ci za Twej męki trud.
2. Gdy na Krzyżu konał, słońce się zaćmiło, ziemia się zatrzęsa, wszystko się spełniło.
Odszedł Pasterz...
3. Ten, copierwszych ludzi zowił w swoje sidła, sam już w więzach leży, "opadł muskrzydła"
Odszedł Pasterz...
4. Oto Boski Zbawca zamki śmierci skruszył, zburzył straszne odrzwia, duszom życie zwrócił.
Odszedł Pasterz...
5. Zmiażdżył władzę czarta mocą Bóstwa swego i ujarzmił pychę wroga piekielnego.
Odszedł Pasterz...

Adoracja Krzyża

WITAJ GŁOWO

t.: Arnulf z Louvain, XIIIw.; m.: P. Bębenek

1. Witaj Głowo okrwawiona, cierniem wkoło uwieńczona,
utrapiiona, poraniona, różgą krwawo posieczona,
opływana bezbożnie.
2. Witaj, której twarz kochana odmieniona, w brudzie, w ranach,
odmieniwszy świat piękności pełna takiej jest błądności,
że się niebo trwoży.
3. Wszystka Cię już moc żywota opuściła, nie dziwota,
śmierć już widać w Twym spojrzeniu, cały zwisasz w rozemdleńcu,
męką wyniszczony.
4. Tak sterany, tak opływany, tak, mnie gwoździ, śmierci znany,
przedsię grzesznikowi Twemu znak miłości noszącemu
jako się rozjaśniony.
5. W tej męczarni, którejś doznał, obyś mnie Pasterzu poznał!
Z Twoich warg miód piłem święty, miód wraz z mlekiem zaczerpnięty,
ponad wszystko słodszy.
6. Nie gardź, choć stworze licha, niegodnego nie odpychaj,
gdy śmierć Tobie za sąsiada, głowę Swoją tu pokładaj,
w moich ramionach spocznij.
7. Radbym w owej świętej męce w Twoje się postawić miejsce,
na tym krzyżu mieć skłanianie, gdyż krzyż moim miłowaniem,
ja pod krzyżem zginę.
8. Za Twojej gorzkiej śmierci męki, Jezu miły, przyjmij dzięki,
któryś dobry Bóg miłości, daj, niech mrę w Twojej obecności,
grzesznik pełen winy.
9. Skoro i mnie czas przemoże, nie bądź wtedy z dala, Boże!
W straszny ony czas konania przybądź, Jezu, bez zwleknięcia
i broń mnie z pobliza.
10. Gdy mi każesz odejść kiedy, Jezu Chryste, zjaw się wtedy,
Oblubieńcze żaru godny ukaż mi się Sam, pogodny
w zbawczym drzewie Krzyża.

ZAWITAJ UKRZYŻOWANY

t.: św. Efrem Syryjczyk; m.: śpiewnik J. Siedleckiego; opr.: J. Gałuszka

1. Zawitaj, Ukrzyżowany, Jezu Chryste przez Twe rany,
Królu na niebie, prosimy Ciebie, ratuj nas w każdej potrzebie.
2. Zawitaj, Ukrzyżowany, całuję Twe święte rany;
przebite ręce, nogi w Twej męce, miejcież nas w swojej opiece.
3. Zawitaj, Ukrzyżowany, biczmi srodze skatowany;
zorane boki, krwawe potoki, wynieścież nas nad obłoki.
4. Zawitaj, Ukrzyżowany, cierniem ukoronowany;
w takiej koronie, zbolełe skronie, miejcież nas w swojej obronie.
5. Zawitaj, Ukrzyżowany, ciężkim krzyżem zmordowany;
rano w ramieniu, z niej Krwi strumieniu, pociągnij nas ku zbawieniu.
6. Zawitaj, Ukrzyżowany, w twarz pobity i zeplwany;
o święte lice, łez, Krwi krynice, zwróćcież na nas swe źrenice!
7. Zawitaj, Ukrzyżowany, włócznią na sercu stargany;
piersi, wnętrzości, pełne gorzkości, miejcież nas w swojej litości.
8. Zawitaj, Ukrzyżowany, w duszy srodze zatroskany;
smutki i żale, w serca upale wynieścież nas ku swej chwale.
9. Zawitaj, Ukrzyżowany, w Bóstwie swym sponiewierany;
we czci i chwale zniszczony wcale, zbaw nas na swym trybunale.
10. Zawitaj, Ukrzyżowany, niewinnie zamordowany,
bądź, konający, na nas pomnący, raj łotrowi darujący.
11. Przez Twoje gorzkie skonanie, litościwy bądź nam, Panie,
w ostatnim zgonie, miej nas w obronie, postaw nas po prawej stronie.
12. O Jezu, miłości zdroju, wzdycham do Twego pokoju!
Za grzechy płaczę, sercem Cię raczę, Krzyżem Twoim głowę znaczę.

ŚWIĘTOŚĆ KRZYŻA ROZPOAMIĘTUJ

t.: św. Bonawentura OFM , XIIIw., m.: D. Kusz OP

1. Świętość Krzyża rozpoamiętuj, któryś obrał drogę świętą,
serce mu nakłaniaj.
2. Rozpamiętuj Krzyża dary, w krzyżu myślą toń bez miary,
bez opamiętania.
3. Czy spoczywasz, czy pracujesz, lub się śmiejesz, lub frasujesz,
ból czy radość w Tobie.

4. W pożegnaniu czy w witaniu, w wywyższaniu i w karaniu
Krzyża dźierz się w sobie.
5. Krzyż w wszelakiej przeciwności, w uciśnieniu, w doli gorzkiej
niezawodny lekarz.
6. Krzyż w dopustach kar i biczów zbożnej duszy jest słodyczą
i ucieczką człeka.
7. Krzyż jest bramą w raj zamknięty, której chór zawierzył świętych,
zmógłszy wszystkie trudy.
8. Krzyż jest świata uleczeniem, dobroć Boża nad stworzeniem
przezeń czyni cudy.
9. Krzyż ci dusznym jest zbawieniem prawdy blaskiem
i jaśnieniem i serca słodkością.
10. Krzyż żywotem wybawionych, skarbem udoskonalonych,
chlubą i radością.
11. Krzyż zwierciadłem cnót skutecznym, prawdą drogą chwały wiecznej,
wierzących opoką.
12. Krzyż pociechą, chwałą, duszą, tych, co w swe zbawienie tuszą,
i onych tęsknotą.
13. Krzyż jest drzewo drzew wślawione, Krwią Chrystusa poświęcone,
owoc na nim tuczny.
14. Która dusza go pożywa, między niebian wzięta bywa,
na niebieskie uczyty.

W SWE RAMIONA MNIE WEŹ

t. ref.: M. Piłśniak OP; sł. ps 130; tłum. S. Ziemiański SJ; m.: J. Gałuszka

W swe ramiona mnie weź, mocą krzyża dodaj sił.
W księgę życia wpisz mnie, do swej chwały przyjąć chciej.

1. Z głębokości wznoszę głos do Ciebie, racz wysłuchać, Panie, prośby mej,
nakłoń ku mnie ucho Twe łaskawie. Usłysz modły i błagania.
2. Jeśli grzechów nie zapomnisz, Panie, któż przed gniewem Twym ostoi się?
Lecz ufamy, że przebaczysz winy, byśmy kornie Ci służyli.
3. Całą ufność mą pokładam w Panu, dusza moja ufa Jego słowu,
tęskniej czeka dusza moja Pana niż jutrzeńki nocne strażę.
4. Tęskniej niż jutrzeńki nocne strażę niechaj Pana czeka Boży lud,
bo u Pana znajdzie zmiłowanie i obfite odkupienie.

ADORAMUS TE DOMINE

t. i m.: kodeks z Monte Cassino, Ms. 871, XVw.

1. Adoramus Te, Domine Jesu Christe et benedicimus Tibi,
quia per sanctam crucem Tuam redemisti mundum.
2. Crucem Tuam adoramus, Domine
et sanctam resurrectionem Tuam laudamus et glorificamus.
3. Ecce enim propter lignum venit gaudium in universo mundo.
Deus misereatur nostri et benedificat nobis.
4. Illuminet vultum suum super nos et miserereatur nostri.

HYMN KU CZCI KRZYŻA ŚWIĘTEGO

t.: św. Wenancjusz Fortunat, VI w.; tłum. ks. K. Bardski; m.: P. Bębenek

1. Jaśniej Krzyż chwalebny, unosi ciało Pana,
zaś On swej krwi strumieniem obmywa nasze rany.
2. Z miłości czystej dla nas pokorną stał się żertwą.
Baranek Święty wyrwał swe owce z paszczy wilka.
3. Wykupił świat od klęski przebitych rąk zapłata,
i własne tracąc życie, powstrzymał pochód śmierci.
4. Skrwawionym ostrzem gwoźdza tę samą dłoń przesyto,
co zmyła winę Pawła, wydarła śmierci Piotra.
5. O Drzewo życiodajne, szlachetne w swej słodyczy,
wszak zieleń Twych gałęzi wydaje owoc nowy.
6. Twa woń ma moc obudzić wystygłe ciała zmarłych,
powróć wnet do życia mieszkańcy kraju nocy.
7. Pod liści Twoich cieniem niestraszny czas upału,
słoneczny żar w południe i blask księżyca nocą.
8. Jaśniejiesz zasadzone nad wody żywej źródłem,
i blask rozsiewasz wokół, świeżością kwiecia zdobny.
9. Pośrodku Twoich ramion, gdzie winny krzew rozpięty,
spływają krwawe strugi czerwienią słodką wina.

KRÓLA WZNOSZĄ SIĘ ZNAMIONA

t.: św. Wenancjusz Fortunat; m.: A. Odrobina CM

1. Króla wznoszą się znamiona, tajemnica krzyża błyska.
Na nim Życie śmiercią kona, lecz w tej śmierci życie tryska.
2. Poranione ostrzem srogiem włóćzni, co Mu bok przeszywa,
aby nas pojednać z Bogiem, krwią i wodą hojnie spływa.
3. Już się spełnia wieczne słowo pieśni, co ją Dawid śpiewa,
głośną na świat cały mową, oto Bóg królował z drzewa.
4. Drzewo piękne i świetlane, zdobne w cną purpurę Króla,
z dostojnego pnia wybrane, święte członki niech otula.
5. O szczęśliwe, bo ramiony dzierżąc, waży Boskie Ciało,
okup świata zawieszony i łup piekłu odebrało.
6. Krzyżu, bądźże pozdrowiony, o nadziejo Ty jedyna!
Dobrym łaski pomnóż plony, z grzesznych niech się zmyje wina.
7. Ciebie, Trójco, coś żywota źródłem, świat niech sławi cały,
przez krzyż święty otwórz wrota do zwycięstwa i do chwały.

ADORAMUS TE CHRISTE

t. i m.: kodeks z Monte Cassino, Ms. 871, XVw.

Adoramus Te, Christe, benedicimus Tibi, quia per cruce[m] Tuam redemisti mundum.

1. Druhowie moi i przyjaciele stronią od mojej choroby, z daleka stoją moi bliscy.
Jestem zamknięty i bez wyjścia, moje oko słabnie od nieszczęścia.
2. Pot mój stał się podobny do kropel krwi Spływających na ziemię.
Bo sfora psów mnie opadła Osacza mnie zgraja złoczyńców.
3. Podałem grzbiet mój bijącym I policzki moje rwącym mi brodę.
Nie zasłoniłem mojego oblicza Przed zniewagami i opluciem.
4. Jestem bardzo bliski upadku I ból mój jest zawsze przede mną
Żołnierze upłóťszy koronę z cierni Włożyli mi ją na głowę.
5. Przebodli ręce i nogi moje Policzyć mogę wszystkie kości moje.
Do mego pokarmu żółci domieszali, a kiedy pragnąłem poili mnie octem.
6. Szydzą ze mnie wszyscy, którzy na mnie patrzą. Wargi rozwierają, potrząsają głowami.
A oni wpatrują się, sycą się mym widokiem
Między siebie dzielą moje szaty i los rzucają o moją suknię.
7. W ręce Twoje, Panie, polecam ducha mojego Ty mnie uwolnisz, Panie, Boże wierny.
Wspomnij, Panie sługę Twego Gdy przyjdiesz do swego Królestwa.

STABAT MATER

t.: św. Bonawentura OFM, XIIIw., m.: B. Izbiński

1. Stabat Mater dolorosa iuxta crucem lacrimosa, dum pendebat Filius.
2. Cuius ánimam geméntem, contristátam et doléntem pertransívit gládius.
3. O quam tristis et afflícta fuit illa benedícta, mater Unigéniti!
4. Quis est homo qui non fleret, Matrem Christi si vidéret in tanto supplício?
5. Eia, Mater, fons amóris me sentíre vim dolóris fac, ut tecum lúgeam.

Amen

PŁACZCIE, ANIELI

t. i m.: śpiewnik ks. J. Siedleckiego; opr.: P. Bębenek

1. Płaczcie, anieli, płaczcie duchy święte. Radość wam dzisiaj i wesele wzięte.
Płaczcie przy śmierci, płaczcie przy pogrzebie Króla waszego i Boga na niebie.
2. Płacz, jasne słońce, płacz, koło miesięczne, zalejcie, gwiazdy, światła swoje wdzięczne.
Płaczcie, promienie z nieba wywieszone, wasze przedniejsze światło zagaszone.
3. Płaczcie, obłoki, płaczcie, chmury dżdżyste, łzy zamiast rosy wylejcie rześiste.
Pan już nie żyje, co rękami swymi was porozpinał nad okręgiem ziemi.
4. Płacz i ty, ziemio, którą człowiekowi Bóg oddał w darze, jak swemu Synowi.
Ten, który niegdyś powstał z mułu twego, dziś ukrzyżował Stworzyciela swego.
5. Płaczcie, pagórki, góry i doliny, płaczcie, zwierzęta, ptaki i rośliny.
Zapłońcie wstydem, zalejcie się łzami, bo król wasz zabił Króla nad królami.
6. A na ostatek zapłacz ty, człowiecze, to przez twe zbrodnie krew z Chrystusa ciecze.
Dla ciebie umarł Syn Boga Jedyny, by cię wybawić z grzechów twoich winy.

BOŻE MÓJ

t.: Ps 22, 2; m.: J. Sykułski

Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?

NASZ PASTERZ ODSZEDŁ

m.: A. Gouzes OP

Nasz Pasterz odszedł, źródło wody życia wiecznego.
Czekamy ufając słowom, że powróci Pan.

1. Zbawicielu wszystkich ludzi, przyjmij śpiewy pełne żalu
zmiłuj się nad nami Panie, przebaczone ufającym Tobie.
2. Pradawnego wroga moce - zniweczyłeś Swoim Krzyżem,
który stał się znakiem wiary - na wyznawców Twoich czole.
3. Już na zawsze nas uwolnij - Z panowania zła i grzechu,
Aby szatan nie mógł szkodzić - Odkupionych Krwią Najświętszą.
4. Ty ze względu na nas Jezus, - Zejść raczyłeś do Otchłani
I dłużników gorzkiej śmierci - Obdarzyłeś życiem wiecznym.
5. Gdy na rozkaz Twój wszechmocny - Świat osiągnie kres istnienia,
Znowu przyjdiesz w blasku chwały. - By nagrodzić sprawiedliwych.
6. Ciebie więc prosimy Chryste, - byś uleczył nasze rany.
Ty, co z Ojcem Twym i Duchem, - godzien jesteś uwielbienia.

DOBRANOC, GŁOWO ŚWIĘTA

t. i m. śpiewnik ks. M. M. Mioduszeński

1. Dobranoc, Głowo święta Jezusa mojego,
któraś była zraniona do mózgu samego
Dobranoc, kwiecie różany! Dobranoc, Jezus kochany, dobranoc!
2. Dobranoc, włosy święte, mocno potargane,
które były Najświętszą Krwią zafarbowane. Dobranoc...
3. Dobranoc, szyjo święta, w łańcuch uzbrojona,
bądź po wszystkie wieczności mile pochwalona. Dobranoc...
4. Dobranoc, ręce święte, na krzyż wyciągnięte,
jako struny na lutni, gdy są wystrojone. Dobranoc...
5. Dobranoc, boku święty, z którego płynęła
Krew Najświętsza, by grzechy człowiecze obmyła. Dobranoc...
6. Dobranoc, Serce święte, włócznie otworzone,
bądź po wszystkie wieczności mile pozdrowione. Dobranoc...

7. Dobranoc, nogi święte, na wylot przeszyte,
i tępyimi gowoździami do krzyża przybite. Dobranoc...
8. Dobranoc, Krzyżu święty, z którego złożony,
Jezus i w prześcieradło białe owiniony. Dobranoc...
9. Dobranoc, grobie święty, Najświętszego Ciała,
który Matka Bolesna łzami oblewała.
Niech Ci będzie cześć w wieczności, za Twe męki, zelżywości, Jezu mój!

PIEŚŃ O SUDZE PAŃSKIM

śł.: Iz 53, 1-3

Powstań o Panie, ocal mnie mój Boże. mocą napełnij me serce.

1. Któż uwierzy temu cośmy usłyszeli? Na kim się ramie Pańskie objawiło?
On wyrósł przed nami jak młode drzewo, i jakby korzeń z wyschniętej ziemi.
2. Nie miał On wdzięku ani też blasku, aby na Niego popatrzeć;
wzgardzony i odepchnięty przez ludzi; nie miał wyglądu, by się nam podobał.
3. Mąż boleści, oswojony z cierpieniem, jak ktoś, przed kim się twarze zakrywa;
wzgardzony tak, iż mieliśmy Go za nic, za skazańca żeśmy Go uznali.
4. Lecz On się obarczył naszym cierpieniem, On dźwigał nasze boleści,
On był przebity za nasze grzechy, i zdruzgotany za nasze winy.
5. Chłosta zbawienna dla nas Nań spadła, a w Jego ranach jest nasze zdrowie;
wszyscyśmy pobłądzili jak owce; każdy z nas się obrócił ku własnej drodze.
6. Pan zwał na Niego winy nas wszystkich, lecz On sam się dał gnębić, gdy Go dręczono;
jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema ust swych nie otworzył.
7. Choć nikomu krzywdy nie wyrządził i w Jego ustach kłamstwo nie powstało
spodobało się Panu zmiążdżyć Go cierpieniem, by wola Pańska spełniła się przez Niego.
8. Po udrękach swojej duszy ujrzy światło i nim się nasyci;
zacny Sługa wielu usprawiedliwi, ich nieprawości On sam dźwigać będzie.
9. Dlatego w nagrodę Bóg Mu przydzielił tłumy, za które na śmierć się ofiarował,
bo On poniósł grzechy wielu, i oręduje za nami.

Wielka Sobota

**Noc Zmartwychwstania
Liturgia Wigilii Paschalnej**

Liturgia Światła

W Jerozolimie obchody Nocy Zmartwychwstania Pańskiego rozpoczęły się przy Grobie Pańskim. Patriarcha Jerozolimy wchodził do ciemnego Grobu i wychodził z zapaloną świecą. Trudno o bardziej wymowny symbol dla ukazania zwycięstwa Zmartwychwstałego Chrystusa nad ciemnością grzechu i nocą śmierci. Symbol zapalanej świecy jest obecny i w dzisiejszej liturgii – do ciemnego kościoła wnosimy zapalony paschał. Od niego będziemy zapalać nasze świece, podobnie jak od Zmartwychwstania Chrystusa bierze początek nasze zmartwychwstanie. To światło coraz bardziej rozjaśniające kościół, lepiej niż jakiegokolwiek słowa ukazuje, że Pan prawdziwie zmartwychwstał i jest Światłością świata.

Liturgia rozpoczyna się na zewnątrz kościoła przy płonącym ognisku (zwyczaj ten pochodzi z pogańskich obrzędów celtyckich). Po poświęceniu ognia, przyozdabia się paschał znakiem krzyża, alfą i omegą (pierwszą i ostatnią literą alfabetu greckiego) oraz cyframi bieżącego roku, a także pięcioma symbolicznymi gwoździami (pierwotnie były to ziarna kadzidła). Przyozdobiony i zapalony paschał wnosi się procesyjnie do ciemnego kościoła, śpiewając trzykrotnie (przy wejściu, na środku kościoła i przy ołtarzu): «Światło Chrystusa!» Od paschału rozświetlającego ciemności zapalimy nasze świece.

Następnie zostaje wyśpiewane Orędzie paschalne, zwane także *Benedictio cerei* (łac. Pochwała świecy) lub – od pierwszego słowa – *Exsultet*. Z jego obecnie używanym tekstem spotykamy się po raz pierwszy około 700 roku, choć z wielkim prawdopodobieństwem pochodzi on z IV wieku. Według tradycji jego autorem jest św. Ambroży z Mediolanu (zm. w Wielką Sobotę 397 roku).

K: ŚWIATŁO CHRYSYTA

W: BOGU NIECH BĘDĄ DZIĘKI

RADOSNA ŚWIATŁOŚCI

t. Anonim, II w., tłum.: ks. W. Danielski; m.: A. Gouzes OP; opr. A. Bujnowski OP

Radosna Światłości, prawdziwa, jedyna Mądrości, Jezu Chryste, Panie nasz.

1. Tobie śpiewamy, Synu Maryi, Oblubienicy wolnej od skazy,
żeś raczył przyjąć człowiecze ciało, Ty, który źródłem jesteś jasności.
2. Tyś jest odwiecznie Jednorodzony, Tyś jest odbłaskiem Ojca Światłości,
udrękę nocy Ty z nas usuwasz i dusze świętych Ty sam oświecasz!

3. Z Twojego wnętrza pochodzi światłość, rozjaśnia myśli i budzi serce.
Ty, który dźwigasz i zbawiasz ludzi, racz nas zachować od zła wszelkiego.
4. Niech nasze dusze spoczną w pokoju, gdy Cię poznają i umiłąją,
niech nasze oczy patrzą bez końca na Twoją światłość niewysłowioną.
5. Abyśmy wreszcie wolni od grzechu i pokonawszy lęki tej ziemi,
czerpali siłę z Twojego życia, z Ciebie jest bowiem nasze istnienie.
6. Spraw, niechaj zstąpi na nas Duch Święty, w którym wołamy do Boga: «Ojcze»,
niech Jego rosa ożywi duszę, niech nas napełnią królewskie dary.
7. Tobie śpiewamy, Miłości Ojca, Ciebie sławimy w niezmiennej chwale,
Ty, co w światłości Ducha zasiadasz, który jak pieczęć błyszczy jedności.
8. Modlitwa moja do Ciebie, Panie, niechaj się wzniesie jak dym kadzidła,
ku Tobie ręce moje wzniesione niechaj ofiarą będą wieczną.
9. Gdy już na niebie zagasło słońce, - wypatrujemy światła wśród zmroku
i Bogu Ojcu wyśpiewujemy - chwałę przez Syna w jedności Ducha.
10. O każdej porze przystoi Tobie - chwała świętymi głosami w niebie,
o Synu Boży, co dałeś życie, - niechaj Cię sławią wszystkie Twe dzieła.

Liturgia Słowa

Bardzo rozbudowana Liturgia Słowa należy do najstarszych elementów Wigilii Paschalnej. Obecnie używa się dziewięciu czytań: siedmiu ze Starego Testamentu, fragmentu z Listu św. Pawła do Rzymian (tzw. Epistoła) oraz opisu Zmartwychwstania z Ewangelii według św. Mateusza, Marka lub Łukasza. Czytania mówią o wspaniałym dziele stworzenia i jeszcze wspanialszym dziele odkupienia, o cudownym stworzeniu człowieka i jeszcze cudowniejszym odkupieniu go w Chrystusie. Pomiedzy czytaniem śpiewane są psalmy (oraz inne pieśni ze Starego Testamentu) i odmawiane modlitwy, które interpretują czytania i ukazują ich wypełnienie się w Chrystusie. Słowo Boże jest czytane «w świetle paschału» – Chrystus staje się jego interpretatorem, najpełniejszym objawieniem i realizacją. Po ostatnim czytaniu ze Starego Testamentu śpiewany jest, przy dźwięku dzwonów, organów i innych instrumentów, hymn Chwała na wysokości Bogu.

Po Epistole śpiewa się uroczyste, wielkanocne Alleluja.

CZYTANIE PIERWSZE (RDZ 1, 1 - 2, 2), PSALM PIERWSZY

Stworzenie świata

m.: G. Desrochers; opr.: J. Gałuszka

Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami.

Wtedy Bóg rzekł: «Niechaj się stanie światłość!» i stała się światłość. Bóg widząc, że światłość jest dobra, oddzielił ją od ciemności. I nazwał Bóg światłość dniem, a ciemność nazwał nocą.

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, pierwszego dnia.

A potem Bóg rzekł: «Niechaj powstanie sklepienie w środku wód i niechaj ono odzieli wody od drugich!» Uczyniwszy to sklepienie, Bóg oddzielił wody pod sklepieniem od wód ponad sklepieniem; a gdy tak się stało, Bóg nazwał to sklepienie niebem.

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, drugiego dnia.

Boże mój, Panie Ty jesteś bardzo wielki. Odziany w majestat i piękno.
Światłem okryty jak płaszczem, niebo rozpostarłeś jak namiot.
Umocniłeś fundamenty ziemi, nie zachwieje się na wieki wieków.
Jak szatą okryłeś ją Wielką Głębią, ponad górami stanęły wody.

A potem Bóg rzekł: «Niechaj zbiorą się wody spod nieba w jedno miejsce i niech się ukaże powierzchnia sucha!» a gdy tak się stało, Bóg nazwał tę suchą powierzchnię ziemią, a zbiorowisko wód nazwał morzem. Bóg widząc, że były dobre, rzekł: «Niechaj ziemia wyda rośliny zielone: trawy dające nasiona, drzewa owocowe rodzące na ziemi według swego gatunku owoce, w których są nasiona». I stało się tak. Ziemia wydała rośliny zielone: trawę dającą nasienie według swego gatunku i drzewa rodzące owoce, w których było nasienie według ich gatunków. A Bóg widział, że były dobre.

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, trzeciego dnia.

A potem Bóg rzekł: «Niechaj powstaną ciała niebieskie, świecące na sklepieniu nieba, aby oddzielały dzień od nocy, aby wyznaczały pory roku, dni i lata; aby były ciałami jaśniejącymi na sklepieniu nieba i aby świeciły nad ziemią». I stało się tak. Bóg uczynił dwa duże ciała jaśniejące: większe, aby rządziło dniem, i mniejsze, aby rządziło nocą, oraz gwiazdy. I umieścił je Bóg na sklepieniu nieba, aby świeciły nad ziemią; aby rządziły dniem i nocą i oddzielały światłość od ciemności. A widział Bóg, że były dobre.

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, czwartego dnia.

Chwalcie Pana z niebios, chwalcie Go na wysokościach.
Chwalcie Go wszyscy Jego Aniołowie, chwalcie Go wszystkie Jego zastępy.
Chwalcie Go słońce i księżycu, chwalcie Go wszystkie gwiazdy świecące.
Chwalcie Go nieba najwyższe i wody, które są nad niebem.

Potem Bóg rzekł: «Niechaj się zaroją wody od istot żywych, a ptactwo niechaj lata nad ziemią, pod sklepieniem nieba!» Tak stworzył Bóg wielkie potwory morskie i wszelkiego rodzaju pływające istoty żywe, którymi zaroili się wody, oraz wszelkie ptactwo skrzydlate różnego rodzaju. Bóg widząc, że były dobre, pobłogosławił je tymi słowami: «Bądźcie płodne i mnożcie się, abyście zapełniały wody morskie, a ptactwo niechaj się rozmnaża na ziemi».

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, piątego dnia.

Potem Bóg rzekł: «Niechaj ziemia wyda istoty żywe różnego rodzaju: bydło, płazy i dzikie zwierzęta według ich rodzajów!» i stało się tak. Bóg uczynił różne rodzaje dzikich zwierząt, bydła i wszelkich płazów. I widział Bóg, że były dobre.

Wreszcie Bóg rzekł: «Uczynimy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam. Niech panuje nad rybami morskimi, nad ptactwem podniebnym, nad bydłem, nad całą ziemią i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi!» Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: «Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną; abyście panowali nad rybami morskimi, nad ptactwem podniebnym, nad rybami morskimi i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi». I rzekł Bóg: «Oto wam daję wszelką roślinę przynoszącą ziarno po całej ziemi i wszelkie drzewo, którego owoc ma w sobie nasienie: dla was będą one pokarmem. A dla wszelkiego zwierzęcia polnego i dla wszelkiego ptactwa w powietrzu, i dla wszystkiego, co się rusza po ziemi i ma w sobie pierwiastek życia, będzie pokarmem wszelka trawa zielona». I stało się tak. A Bóg widział, że wszystko, co uczynił, było bardzo dobre.

Tak upłynął dzień, wieczór i poranek, szóstego dnia.

O Panie, nasz Panie, jak przedziwne jest Twoje imię na całej ziemi.

Czymże jest człowiek, że o nim pamiętasz, czym syn człowieczy,
że troszczysz się o niego.

Uczyniłeś go niewiele mniejszym od aniołów, uwieńczyłeś go czcią i chwałą.
Obdarzyłeś go władzą nad dziełami rąk Twoich,
wszystko złożyłeś pod jego stopy.

W ten sposób zostały ukończone niebo i ziemia oraz wszystkie zastępy jej stworzeń. A gdy Bóg ukończył w dniu szóstym swe dzieło, nad którym pracował, odpoczął dnia siódmego po całym swym trudzie, jaki podjął.

CZYTANIE DRUGIE (RDZ 22, 1 - 18)

Ofiara Abrahama

Bóg wystawił Abrahama na próbę i rzekł do niego: «Abrahamie!» a gdy on odpowiedział: «Oto jestem», powiedział: «Weź twego syna jedynego, którego miłujesz, Izaaka, idź do kraju Moria i tam złoś go w ofierze na jednym z pagórków, jaki ci wskażę».

Nazajutrz rano Abraham osiodłał swego osiołka, zabrał ze sobą dwóch swych ludzi i syna Izaaka, narąbał drzewa do spalenia ofiary i ruszył w drogę do miejscowości, o której mu Bóg powiedział. Na trzeci dzień Abraham spojrzawszy, dostrzegł z daleka ową miejscowość. I wtedy rzekł do swych sług: «Zostańcie tu z osiołkiem, ja zaś i chłopiec pójdziemy tam, aby oddać pokłon Bogu, a potem wrócimy do was».

Abraham zabrawszy drwa do spalenia ofiary włożył je na syna swego Izaaka, wziął do ręki ogień i nóż, po czym obaj się oddalili. Izaak odezwał się do swego ojca: «Ojcze mój!». A gdy ten rzekł: «Oto jestem, mój synu», zapytał: «Oto ogień i drwa; gdzież jest jagnię na całopalenie?». Abraham odpowiedział: «Bóg upatrzy sobie jagnię na całopalenie, synu mój». I szli obydwa dalej.

A gdy przyszedli na to miejsce, które Bóg wskazał, Abraham zbudował tam ołtarz, ułożył na nim drwa i zwiąawszy syna swego Izaaka, położył go na tych drwach na ołtarzu. Potem sięgnął ręką po nóż, aby zabić syna swego. Ale wtedy Anioł Pański zawołał na niego z nieba: «Abrahamie, Abrahamie!». A on rzekł: «Oto jestem». Powiedział mu: «Nie podnoś ręki na chłopca i nie czyn mu nic złego! Teraz poznałem, że boisz się Boga, bo nie odmówiłeś Mi nawet twego jedynego syna».

Abraham, obejrawszy się poza siebie, spostrzegł barana uwikłanego rogami w zaroślach. Poszedł więc, wziął barana i złożył go w ofierze całopalnej zamiast swego syna. I dał Abraham miejscu temu nazwę «Pan widzi». Stąd to mówi się dzisiaj: «Na wzgórzu Pan się ukazuje».

Po czym Anioł Pański przemówił głośno z nieba do Abrahama po raz drugi: «Przy sięgam na siebie, mówi Pan, że ponieważ uczyniłeś to, a nie odmówiłeś mi syna swego jedynego, będę ci błogosławił i dam ci potomstwo tak liczne, jak gwiazdy na niebie i jak ziarenka piasku na wybrzeżu morza; potomkowie twoi zdobędą warownie swych nieprzyjaciół. Wszystkie ludy ziemi będą sobie życzyć szczęścia takiego, jakie jest udziałem twego potomstwa, dlatego że usłuchałeś mego rozkazu».

PSALM DRUGI (PS 16 (15), 5 I 8. 9 - 10. 11)

Strzeż mnie, o Boże, Tobie zaufałem.

1. Pan moim dziedzictwem i przeznaczeniem,
to On mój los zabezpiecza.
Zawsze stawiam sobie Pana przed oczy,
On jest po mojej prawicy, nic mną nie zachwieje.
2. Dlatego cieszy się moje serce i dusza raduje,
a ciało moje będzie spoczywać bezpiecznie,
bo w kraju zmarłych duszy mej nie zostawisz
nie dopuścisz, bym pozostał w grobie.

3. Ty ścieżkę życia mi ukażesz,
pełnię radości przy Tobie
i wieczne szczęście
po Twojej prawicy.

CZYTANIE TRZECIE (WYJ 14, 15 – 15, 1A)

Przejšcie Izraela przez Morze Czerwone

Pan rzekł do Mojżesza: «Czemu głośno wołasz do Mnie? Powiedz Izraelitom, niech ruszają w drogę. Ty zaś podnieś swą laskę i wyciągnij rękę nad morze, i rozdziel je na dwoje, a wejdą Izraelici w środek morza na suchą ziemię. Ja natomiast uczynię upartymi serca Egipcjan tak, że pójdą za nimi. Wtedy okażę moją potęgę wobec faraona, całego wojska jego, rydwanów i wszystkich jego jeźdźców. A gdy okażę moją potęgę wobec faraona, jego rydwanów i jeźdźców, wtedy poznają Egipcjanie, że Ja jestem Pan».

Anioł Boży, który szedł na przedzie wojsk izraelskich, zmienił miejsce i szedł na ich tyłach. Słup obłoku również przeszedł z przodu i zajął ich tyły, stając między wojskiem egipskim a wojskiem izraelskim. I tam był obłok ciemnością, tu zaś oświecał noc. I nie zbliżyli się jedni do drugich przez całą noc.

Mojżesz wyciągnął rękę nad morze, a Pan cofnął wody gwałtownym wiatrem wschodnim, który wiał przez całą noc, i uczynił morze suchą ziemią. Wody się rozstały, a Izraelici szli przez środek morza po suchej ziemi, mając mur z wód po prawej i po lewej stronie. Egipcjanie ścigali ich. Wszystkie konie faraona, jego rydwany i jeźdźcy weszli za nimi w środek morza.

O świcie spojrzął Pan ze słupa ognia i ze słupa obłoku na wojsko egipskie i zmusił je do ucieczki. I zatrzymał koła ich rydwanów, tak że z wielką trudnością mogli się naprzód posuwać. Egipcjanie krzyknęli: «Uciekajmy przed Izraelem, bo w jego obronie Pan walczy z Egipcjanami».

A Pan rzekł do Mojżesza: «Wyciągnij rękę nad morze, aby wody zalały Egipcjan, ich rydwany i jeźdźców». Wyciągnął Mojżesz rękę nad morze, które o brzasku dnia wróciło na swoje miejsce. Egipcjanie, uciekając, biegli naprzeciw falom, i pogrążył ich Pan w środku morza. Powracające fale zatopiły rydwany i jeźdźców całego wojska faraona, którzy weszli w morze, ścigając tamtych; nie ocalał z nich ani jeden. Izraelici zaś szli po suchym dnie morskim, mając mur wodny po prawej i po lewej stronie.

W tym to dniu wybawił Pan Izraela z rąk Egipcjan.

I widzieli Izraelici martwych Egipcjan na brzegu morza. Gdy Izraelici zobaczyli wielkie dzieło, którego dokonał Pan wobec Egipcjan, ulękli się Pana i uwierzyli Jemu oraz Jego słudze Mojżeszowi. Wtedy Mojżesz i Izraelici razem z nim zaśpiewali taką oto pieśń ku czci Pana:

PSALM TRZECI - KANTYK MOJŻESZA

t.: Wj 15; m.: G. Desrochers, opr.: J. Gałuszka

Śpiewajcie Panu, bo wielka Jego moc i chwała, On z niewoli zła swój lud ocala.

1. Będę śpiewał na cześć Pana, który wspaniale swą potęgę okazał,
gdy konia i jeźdźca
pograżył w morskiej przepaści.
2. Pan jest moją mocą i źródłem męstwa, Jemu zawdzięczam moje ocalenie.
On Bogiem moim, uwielbiać Go będę;
On Bogiem ojca mego, będę Go wywyższał.
3. Rzucił w morze rydwany faraona i jego wojsko.
Wybrani wodzowie jego zginęli w Morzu Czerwonym.
Przepaści ich ogarnęły, jak głąz runęli w głębinę.
4. Wyprowadziłeś lud swój i osadziłeś na górze Twego dziedzictwa,
w miejscu, które uczyniłeś swym mieszkaniem.
Pan Bóg jest Królem na zawsze, na wieki.

CZYTANIE CZWARTE (Iz 54, 4A. 5 - 14)

Trwałość przymierza

Nie lękaj się, Jerozolimo, bo małżonkiem twoim jest twój Stworzyciel, któremu na imię – Pan Zastępów; Odkupicielem twoim – Święty Izraela, nazywają Go Bogiem całej ziemi.

Zaiste, jak niewiastę porzuconą i zgębioną na duchu, wezwał cię Pan. I jakby do porzuconej żony młodości mówi twój Bóg: Na krótką chwilę porzuciłem ciebie, ale z ogromną miłością cię przygarnę. W przystępie gniewu ukryłem przed tobą na krótko swe oblacje, ale w miłości wieczystej nad tobą się ulitowałem, mówi Pan, twój Odkupiciel.

Dzieje się ze Mną tak, jak za dni Noego, kiedy przysięgłem, że wody Noego nie spadną już nigdy na ziemię; tak teraz przysięgam, że się nie rozjatrzę na ciebie, ani cię grozić nie będę. Bo góry mogą się poruszyć i pagórki się zachwiać, ale miłość moja nie odstąpi ciebie i nie zachwieje się moje przymierze pokoju, mówi Pan, który ma litość nad tobą.

O nieszczęśliwa, wichrami smagana, niepocieszona! Oto ja osadzę twoje kamienie na malachicie i fundamenty twoje na szafirach. Uczynię blanki twych murów z rubinów, bramy twoje z górskiego kryształu, a z drogich kamieni – całe obramowanie twych murów. Wszyscy twoi synowie będą uczniami Pana, wielka będzie szczęśliwość twych dzieci. Będziesz mocno osadzona na sprawiedliwości. Daleka bądź od trwogi, bo nie masz się czego obawiać, i od przestrchu, bo nie ma on przystępu do ciebie.

PSALM CZWARTY (Ps 30 (29), 2 i 4. 5-6. 11 - 12a i 13b)

Sławię Cię, Panie, bo mnie wybawiłeś.

1. Sławię Cię, Panie, bo mnie wybawiłeś
i nie pozwoliłeś mym wrogom naśmiewać się ze mnie.
Panie, mój Boże, z krainy umarłych wywołałeś moją duszę
i ocaliłeś mi życie spośród schodzących do grobu.
2. Śpiewajcie psalm, wszyscy miłujący Pana,
i pamiętajcie o Jego świętości.
Gniew Jego bowiem trwa tylko przez chwilę, +
a Jego łaska przez całe życie.
Płacz nadchodzi z wieczora, a rankiem wesele.
3. Wysłuchaj mnie, Panie, zmiłuj się nade mną,
Panie, bądź moją pomocą.
Zamieniłeś w taniec mój żałobny lament,
Boże mój i Panie, będę Cię sławił na wieki.

CZYTANIE PIĄTE (Iz 55, 1 - 11)

Nowe i wieczne przymierze

Tak mówi Pan: «Wszyscy spragnieni, przyjdźcie do wody, przyjdźcie, choć nie macie pieniędzy! Kupujcie i spożywajcie, dalejże, kupujcie bez pieniędzy i bez płacenia za wino i mleko! Czemu wydajecie pieniądze na to, co nie jest chlebem? I waszą pracę – na to, co nie nasyci? Słuchajcie Mnie, a jeść będziecie przysmaki i dusza wasza zakosztuje tłustych potraw.

Nakłońcie uszu i przyjdźcie do Mnie, posłuchajcie Mnie, a dusza wasza żyć będzie. Zawrę z wami wieczyste przymierze; niezawodne są łaski dla Dawida. Oto ustanowiłem go świadkiem dla ludów, dla ludów wodzem i rozkazodawcą. Oto zawezwiesz naród, którego nie znasz, i ci, którzy cię nie znają, przybiegną do ciebie ze względu na Pana, twojego Boga, przez wzgląd na Świętego Izraela, bo On ci dodał chwały.

Szukajcie Pana, gdy się pozwala znaleźć, wzywajcie Go, dopóki jest blisko. Niechaj bezbożny porzuci swą drogę i człowiek nieprawdy swoje knowania. Niech się nawróci do Pana, a Ten się nad nim zmiłuje, do Boga naszego, gdyż hojny jest w przebaczeniu. Bo myśli Moje nie są myślami waszymi, ani wasze drogi Moimi drogami – mówi Pan. Bo jak niebiosa górują nad ziemią, tak drogi Moje – nad waszymi drogami i myśli Moje – nad myślami waszymi.

Zaiste, podobnie jak ulewa i śnieg spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi, nie użyźnią jej i nie zapewnią urodzaju, tak iż wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego, tak słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do Mnie bezowocne, zanim wpierw nie dokona tego, co chciałem, i nie spełni pomyślnie swego posłannictwa».

PSALM PIĄTY (sł.: Iz 12, 2 - 5)

m.: D. Kusz OP

Czerpać będziecie ze źródeł zbawienia, wzywajcie Pana sławcie Jego imię.

1. Oto Bóg jest moim zbawieniem! Będę miał ufność i bać się nie będę.
Bo Pan jest moją mocą i pieśnią, On stał się moim zbawieniem.
2. Wy zaś z weselem czerpać będziecie wodę, ze źródeł zbawienia.
Chwalcie Pana, wzywajcie Jego imienia.
3. Dajcie poznać Jego dzieła między narodami, przypominajcie, że wspaniałe jest Jego imię,
śpiewajcie Panu, bo uczynił wzniosłe rzeczy, niech to będzie wiadome po całej ziemi.

CZYTANIE SZÓSTE (Ba 3, 9 - 15. 32 - 4, 4)

Źródło mądrości

Bądź posłuszny, Izraelu, przykazaniom życiodajnym, nakłoń ucha, by poznać mądrość. Cóż się to stało, Izraelu, że jesteś w kraju nieprzyjaciół, wynędzniały w ziemi obcej, uważany za nieczystego na równi z umarłymi, zaliczony do tych, co schodzą do Otcłani? Opuściłeś źródło mądrości. Gdybyś chodził po drodze Bożej, mieszkabyś w pokoju na wieki. Naucz się, gdzie jest mądrość, gdzie jest siła i rozum, a poznasz równocześnie, gdzie jest długie i szczęśliwe życie, gdzie jest światłość dla oczu i pokój. Lecz ktoś znalazł jej miejsce lub kto wszedł do jej skarbców?

Lecz zna ją Wszechwiedzący i zbadał ją swoim rozumem. Ten, który na czas bezkresny urządził ziemię i napełnił ją stworzeniami czworonożnymi, wysłał światło, i poszło, wezwał je, a ono posłuchało Go z drżeniem. Gwiazdy radośnie świecą na swoich strażnicach. Wezwał je. Odpowiedziały: «Jesteśmy». Z radością świecą swemu Stwórcy.

On jest Bogiem naszym. I żaden inny nie może z Nim się równać. Zbadał wszystkie drogi mądrości i dał ją słudze swemu, Jakubowi, i Izraelowi, umiłowanemu swojemu. Potem ukazała się ona na ziemi i zaczęła przebywać wśród ludzi. Tą mądrością jest księga przykazań Boga i Prawo trwające na wieki. Wszyscy, którzy się go trzymają, żyć będą. Którzy je zaniedbują, pomrą.

Nawróć się, Jakubie, trzymaj się go, chodź w blasku jego światła! Nie dawaj chwały swojej obcemu ani innemu narodowi twych przywilejów! Szczęśliwi jesteśmy, o Izraelu, że znane nam to, co się Bogu podoba.

PSALM SZÓSTY (Ps 18 (19), 8 - 9. 10 - 11)

m.: J. Gałuszka

Będę śpiewał na cześć Pana, który dobrem nasycza mnie.
Będę śpiewał na cześć Pana, On nasycza dobrem życie me.

1. Prawo Pańskie jest doskonałe i pokrzepia duszę,
świadcstwo Pana niezawodne, uczy prostaczka mądrości.
Jego słuszne nakazy radują serce.
Jaśniej przykazanie Pana i olśniewa oczy.
2. Bojaźń Pana jest szczerą i trwa na wieki,
sądy Pana sprawiedliwe, a wszystkie razem słuszne.
Cenniejsze nad złoto, nad złoto najczystsze,
słodsze od miodu płynącego z plastra.

CZYTANIE SIÓDME (EZ 36, 16 - 17A. 18 - 28)

Nowe serce i nowy duch

Pan skierował do mnie te słowa:

«Synu człowieczy, kiedy dom Izraela mieszkał na swojej ziemi, wówczas splugawili ją swym postępowaniem i swymi czynami. Wtedy wylałem na nich swe oburzenie z powodu krwi, którą w kraju przelali, i z powodu bożków, którymi go splugawili. I rozproszyłem ich pomiędzy pogańskie ludy, i rozpierzchli się po krajach, osądziłem ich według postępowania i czynów. W ten sposób przyszli do ludów pogańskich i tam, dokąd przybyli, bezcześcili święte imię moje, podczas gdy mówiono o nich: «To jest lud Pana, musieli się oni wyprowadzić ze swego kraju». Wtedy zatroszczyłem się o święte me imię, które oni, Izraelici, zbezczeszili wśród ludów pogańskich, do których przybyli.

Dlatego mów do domu Izraela: Tak mówi Pan Bóg: Nie z waszego powodu to czynię, domu Izraela, ale dla świętego imienia mojego, które bezczeszcziliście wśród ludów pogańskich, do których przyszlście. Chcę uświęcić wielkie imię moje, które zbezczeszczono jest pośród ludów, zbezczeszczono przez was pośród nich, i poznają ludy, że Ja jestem Pan – mówi Pan Bóg – gdy okażę się Świętym względem was przed ich oczami.

Zabiorę was spośród ludów, zbiorę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was z powrotem do waszego kraju, pokropię was czystą wodą, abyście się stali czystymi, i oczyszczę was od wszelkiej zmyzy i od wszystkich waszych bożków.

I dam wam serca nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza, zabiorę wam serca kamienne, a dam wam serca z ciała. Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli według mych nakazów i przestrzegali przykazań, i według nich postępowali. Wtedy będziecie mieszkać w kraju, który dałem waszym przodkom, i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem».

PSALM SIÓDMY (PS 42 (41), 2 - 3. 5; 43 (42))

Dusza moja Boga pragnie, Boga żywego.

1. Jak łania pragnie wody ze strumieni, tak dusza moja pragnie Ciebie, Boże.
Dusza moja Boga pragnie, Boga żywego, kiedyż więc przyjdę i ujrzę oblicze Boże?
2. Rozpływa się we mnie moja dusza, gdy wspominam, jak z tłumem
kroczyłem do Bożego domu,
w świątecznym orszaku, wśród głosów radości i chwały.
3. Ześlij światłość i wierność swoją, niech one mnie wiodą,
niech mnie zaprowadzą na Twą górę świętą i do Twoich przybytków.
4. I przystąpię do ołtarza Bożego, do Boga, który jest moim weselem i radością.
I będę Cię chwalił przy dźwiękach lutni, Boże, mój Boże!

CZYTANIE ÓSME (Rz 6, 3 - 11)

Nowe życie

Bracia: My wszyscy, którzy otrzymaliśmy chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć. Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my postępowali w nowym życiu – jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca.

Jeżeli bowiem przez śmierć, podobną do Jego śmierci, zostaliśmy z Nim złączeni w jedno, to tak samo będziemy z Nim złączeni w jedno przez podobne zmartwychwstanie.

To wiedźcie, że dla zniszczenia ciała grzesznego dawny nasz człowiek został z Nim współukrzyżowany po to, byśmy już dłużej nie byli w niewoli grzechu. Kto bowiem umarł, został wyzwolony z grzechu.

Otoż, jeżeli umarliśmy razem z Chrystusem, wierzymy, że z Nim również żyć będziemy, wiedząc, że Chrystus, powstawszy z martwych, już więcej nie umiera, śmierć nad Nim nie ma już władzy. Bo to, że umarł, umarł dla grzechu tylko raz, a że żyje, żyje dla Boga. Tak i wy rozumiejcie, że umarliście dla grzechu, żyjecie zaś dla Boga w Chrystusie Jezusie.

PSALM ÓSMY (Ps 118 (117), 1B - 2. 16-17. 22 - 23)

mn.: D. Kusz OP

Alleluja

1. Dziękujcie Panu, bo jest dobry, bo Jego łaska trwa na wieki.
Niech dom Izraela głosi: «Jego łaska na wieki».

2. Prawica Pana wzniesiona wysoko, prawica Pańska moc okazała.
Nie umrę, ale żyć będę i głosić dzieła Pana.
3. Kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym.
Stało się to przez Pana i cudem jest w naszych oczach.

EWANGELIA (Łk 24, 1-12)

Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?

W pierwszy dzień tygodnia niewiasty poszły skoro świt do grobu, niosąc przygotowane wonności. Kamień zastały odsunięty od grobu. A skoro weszły, nie znalazły ciała Pana Jezusa. Gdy wobec tego były bezradne, nagle stanęło przed nimi dwóch mężczyzn w lśniących szatach. Przestraszone, pochyliły twarze ku ziemi, lecz tamci rzekli do nich: «Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał. Przypomnijcie sobie, jak wam mówił, będąc jeszcze w Galilei: „Syn Człowieczy musi być wydany w ręce grzeszników i ukrzyżowany, lecz trzeciego dnia zmartwychwstanie”». Wtedy przypomniały sobie Jego słowa, wróciwszy zaś od grobu, oznajmiły to wszystko Jedenastu i wszystkim pozostałym. A były to: Maria Magdalena, Joanna i Maria, matka Jakuba; i inne z nimi opowiadały to apostołom. Lecz słowa te wydały im się czężą gadaniną i nie dali im wiary. Jednakże Piotr wybrał się i przybiegł do grobu; schyliwszy się, ujrzał same tylko płótna. I wrócił do siebie, dziwiąc się temu, co się stało.

Liturgia chrzcielna

Trzecią częścią Wigilii Paschalnej jest Liturgia Chrzcielna. Niemal od początku w Noc Zmartwychwstania Pańskiego udzielano sakramentu chrztu św. (mówią o tym teksty pochodzące z I poł. III wieku).

Później, gdy zaczęto chrzczyć niemowlęta, udzielano chrztu krótko po ich urodzeniu. Jednak nadal Wigilia Paschalna jest najodpowiedniejszym czasem dla chrztu dorosłych, którzy zazwyczaj przyjmują wtedy również Pierwszą Komunię Świętą i otrzymują sakrament bierzmowania.

Po odśpiewaniu Litanii do Wszystkich Świętych błogosławi się wodę chrzcielną poprzez odmówienie modlitwy, w trakcie której wstawia się do wody paschał. Wszyscy obecni z zapalonymi od paschału świecami odnawiają swoje przyrzeczenia chrzcielne, a następnie zostają pokropieni przez celebransa dopiero co poświęconą wodą.

LITANIA DO WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH

m.: gregoriańska

Kyrie eleison, Chryste eleison.

Święta Maryjo, Matko Boża,
Święty Michale,
Święci Aniołowie Boży,
Święty Janie Chrzcicielu,
Święty Józefie,
Święci Piotrze i Pawle,
Święty Andrzeju,
Święty Janie,
Święta Mario Magdaleno,
Święty Szczepanie,
Święty Ignacy Antiocheński,
Święty Wawrzyńcze,
Święci Wojciechu i Stanisławie,
Święte Perpetuo i Felicito,
Święta Agnieszko,
Święty Grzegorz,
Święty Augustynie,
Święty Atanazy,
Święty Bazyli,
Święty Marcinie,
Święty Benedykcie,
Święty Franciszku,
Święty Ojcie Dominiku,
Święty Ojcie Dominiku,
Święty Tomasz z Akwinu,
Święty Franciszku Ksawery,
Święty Janie Mario Vianneyu,
Święta Katarzyna Sieneńska,
Święta Tereso od Jezusa,
Wszyscy Święci i Święte Boże,

módl się za nami.
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módlcie się za nami.
módl się za nami.
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módlcie się za nami.
módlcie...
módl się za nami.
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módl się...
módlcie się za nami.

Bądź nam miłościw,
Od zła wszelkiego,
Od grzechu każdego,
Od śmierci wiecznej,

wybaw nas Panie.
wybaw...
wybaw...
wybaw...

Przez Twoje Wcielenie,
Przez Twoją śmierć i Zmartwychwstanie,
Przez zesłanie Ducha Świętego,

wybaw...
wybaw...
wybaw...

Prosimy Cię my, grzesznicy
Prosimy Cię, abyś tych wybranych

wysłuchaj nas Panie.

odrodził przez łaskę chrztu świętego,
Prosimy Cię, Jezu, Synu Boga żywego,

wysłuchaj...
wysłuchaj...

Chryste usłysz nas, Chryste usłysz nas.
Chryste wysłuchaj nas, Chryste wysłuchaj nas.

GLORIA PATRI ET FILIO

m.: J. Berthier

Gloria, gloria, gloria Patri et Filio. Gloria, gloria, gloria Spiritui Sancto.

OTO SĄ BARANKI MŁODE

t.: Hymn «Ad cenam Agni» (V-VI w.), m.: J. Gałuszka

Oto są baranki młode, oto ci, co zawołali: Alleluja!
Dopiero przyszli do źródeł, światłością się napełnili, Alleluja, alleluja!

1. Na Baranka Pańskich godach w szat świątecznych czystej bieli,
po krwawego morza wodach, nieśmy Panu pieśń weseli.
2. W swej miłości wiekuistej On nas swoją krwią częstuje,
nam też Ciało swe przeczyste Chrystus Kapłan ofiaruje.
3. Na drzwi świętą Krwią skropione Anioł mściciel z łękiem wziera,
Pędzi morze rozdzielone, wrogów w nurtach swych pożera.
4. Już nam Paschą Tyś, o Chryste, - Wielkanocną też ofiarą,
Tyś Przaśniki nasze czyste - Dla dusz prostych z szczerą wiarą.
5. O Ofiario niebios święta, - Ty moc piekła pokonywasz,
Zrywasz ciężkie śmierci pęta, - Wieniec życia nam zdobywasz.

PRZYJDE DO WAS

t.: E. Miller, m.: J. Gałuszka

Przyjdę do was w moim Duchu i rozraduję wasze serca.

SŁAWIĘ CIĘ PANIE

t.: Hymn brewiarzowy; m.: D. Kusz OP

Sławię Cię Panie, Alleluja! Boś mnie wybawił, Alleluja.

1. Wesel się niebo wysokie i ziemio razem z morzami,
Chrystus zmartwychwstał po męce, przynosząc życie śmiertelnym.
2. Czas zmiłowania powrócił, zabłysnął dzień wybawienia,
w którym przez krew Barankową z ciemności świat się wyzwolił.

3. Śmierć poniesiona na krzyżu zgładziła grzechy ludzkości;
Bóg swą potęgę okazał, gdyż Pokonany zwyciężył.
4. Oto jest nasze pragnienie, zrodzone z mocnej nadziei,
abyśmy z Panem wskrzeszeni do życia weszli wiecznego.
5. Teraz więc sławmy wytrwale Najświętszą Paschę Chrystusa,
która dla wszystkich się stała przyczyną darów tak wielkich.
6. Bądź dla nas, Jezu, radością i światłem Paschy wieczystej,
przyłącz do swego orszaku na nowo łaską zrodzonych.
7. Panie, co chwałą jaśniejesz po swym zwycięstwie nad śmiercią,
Tobie z Twym Ojcem i Duchem niech będzie sława na wieki.

MODLITWA WIERNYCH

KYRIE ELEISON

m.: L. Kwiatkowski

Liturgia eucharystyczna

Modlitwa wiernych kończy Liturgię Chrztelną, a wraz z przygotowaniem darów rozpoczyna się czwarta część Wigilii Paschalnej – Liturgia Eucharystyczna. Cała liturgia Wigilii zmierza ku Eucharystii, która stanowi szczyt celebracji Misterium Paschalnego. Warto zatroszczyć się o jak najbardziej uroczyste jej sprawowanie. Podczas niej nowo ochrzczeni przyjmują Pierwszą Komunię Świętą.

OFIAROWANIE

ZWYCIĘZCA ŚMIERCI

t. i m.: śpiewnik ks. J. Siedleckiego; opr. H. Kowalski

1. Zwycięzca śmierci, piekła i szatana, wychodzi z grobu dnia trzeciego z rana.
Naród niewierny trwoży się, przestrasza, na cud Jonasza. Alleluja!
2. Ziemia się trzęsie, straż się grobu miesza, Anioł zstępuje, niewiasty pociesza:
Patrzenie, tak mówi, grób ten próżny został, Pan zmartwychpowstał. Alleluja!
3. Ustąpcie od nas smutki i trosk fale, gdy Pan Zbawiciel tryumfuje w chwale:
Ojcu swojemu już uczynił zadość, nam niesie radość. Alleluja!

4. Ciesz się swych uczniów co mu wierni byli, utwierdza w wierze, aby nie wątpili:
Obcuje z nimi, daje nauk wiele, o swym Kościele. Alleluja!
5. Już nie przestaje z narodem niewiernym, samym się tylko ukazuje wiernym:
Nieśmiertelności przedstawia znamiona, wśród uczniów grona. Alleluja!
6. Boleści, rany, wzgardy wyrządzone, i śmierć haniebna, są już nagrodzone:
Za poniżenia został wywyższony, nad wszystkie trony. Alleluja!
7. Ciesz się, Syjonie, Chrystusów Kościele! Oto zabity Bóg twój żyje w ciele;
Śpiewaj z weselem: Pan króluje z drzewa, jak Dawid śpiewa. Alleluja!
8. Cieszymy się wszyscy, już śmierć pohańbiona, wina pierwszego rodzica zgładzona,
Niebios zamkniętych otwarta jest brama, synom Adama. Alleluja!
9. Więc potargawszy nałogi grzechowe, Chrystusa wzorem wiódźmy życie nowe,
z dala mijając nieszczęść naszych groby, miejsca, osoby. Alleluja!
10. Przez Twe chwalebne Chryste zmartwychwstanie, daj w łasce Twojej stateczne wytrwanie,
I niech tak w chwale, jakoś Ty, równie my zmartwychwstaniemy. Alleluja!

SANCTUS «MISSA DE MISERICORDIA»

m.: P. Bębenek

Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth.

Pleni sunt coeli et terra gloria tua. Hosanna in excelsis!

Benedictus qui venit in nomine Domini. Hosanna in excelsis!

AGNUS DEI «MISSA DE MISERICORDIA»

m.: P. Bębenek

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, dona nobis pacem.

KOMUNIA

CHRYSTUS PAN ZMARTWYCHWSTAŁ

t. i mel.: śpiewnik ks. J. Siedleckiego; opr. P. Bębenek

1. Chrystus Pan zmartwychwstał, zwycięstwo otrzymał,
bo zburzył śmierć srogą, swoją śmiercią drogą. Alleluja!
2. Zwalczył czarta złego i starł głowę jego;
człowieka grzesznego wydarł z mocy jego. Alleluja!
3. Grzech srodze poraził, a moc jego skaził;
życie nasz naprawił, to z łaski Swej sprawił. Alleluja!

4. O Chryste, nasz Panie, przez Twe zmartwychwstanie,
daj nam z grzechów powstać, łaski Twojej dostać. Alleluja!
5. A gdy żywot minie, daj w wiecznej krainie
widzieć Ojca swego, Boga Wszechmocnego. Alleluja!

OTO JEST DZIEŃ

t.: hymn brewiarzowy; muz.: A. Gouzes OP; opr.: J. Gałuszka OP

Oto jest dzień, który dał nam Pan!
Weselmy się i radujmy się w nim! Alleluja, alleluja!

1. Ty, który mieszkasz w chmurze pełnej ognia, Ty, który siedzisz na tronie z szafirów.
Istot tajemnych otoczony chórem, Boże chwały wielkiej.
2. Ty, co zamykasz cały wszechświat w dłoni, czynisz z obłoków posłuszne rydwany,
jako swych posłów Ty kierujesz wichry, Boże Stworzycielu.
3. Ty, któryś mówił w krzaku gorejącym, Ojcze narodu dawnego Przymierza,
lud prowadziłeś przed czerwone wody, Boże Ocalenia.
4. Panie kapłanów, królów i proroków, złota świątynia przybytkiem Twym była,
Tyś jednak wybrał dom swój w naszych sercach, Boże Miłosierny.
5. Aby pojednać grzesznych ludzi z Tobą, dałeś nam Syna, co stał się Człowiekiem,
w Nim okazałeś głębię swej miłości, Boże Odkupienia.
6. Przyjął On mękę, śmierć i pogrzebanie, krwi swej purpurą przywrócił nam życie,
dnia zaś trzeciego powstał z mroków grobu, Boże Zmartwychwstania.
7. Tobie Najwyższy, pełen majestatu, razem z Twym Synem i Duchem płomiennym,
sława niech będzie, cześć i dziękczynienie, Boże zawsze wierny.

UWIELBIENIE

ALLELUJA

m.: M. Pospieszalski

Alleluja, alleluja!

Procesja do grobu

WESEL SIĘ, NIEBA KRÓLOWO

t. i m. trad.; opr.: J. Gałuszka

1. Wesel się, nieba Królowo. Alleluja! Ciesz się świata Cesarzowo. Alleluja!
2. Chrystus, któregoś nosiła. Alleluja! A nam mile porodziła. Alleluja!
3. Zmartwychwstał Pan nad panami. Alleluja! Módl się do Niego za nami. Alleluja!

Procesja rezurekcyjna

W Polsce (i nie tylko) szczególnie doniosły moment w przeżywaniu wielkanocnej radości stanowi procesja rezurekcyjna. Jest ona uroczystym ogłoszeniem światu Zmartwychwstania Chrystusa i wezwaniem całego stworzenia do udziału w triumfie Zmartwychwstałego. Jeśli odbywa się ona bezpośrednio po Wigilii Paschalnej, odśpiewanie hymnu Ciebie Boga wystawiamy (łac. Te Deum laudamus) i błogostawieństwo Najświętszym Sakramentem kończy wspólną trzydniową modlitwę.

OTRZYJCIE JUŻ ŁZY, PŁACZĄCY

t. i m.: śpiewnik ks. J. Siedleckiego; opr.: D. Kusz OP

1. Otrzyjcie już łzy płaczący, żale z serca wyzujcie.
Wszyscy w Chrystusa wierzący, weselcie się, radujcie.
Bo zmartwychwstał samowładnie, jak przepowiedział dokładnie.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmi: alleluja!
2. Darmo kamień wagi wielkiej; Żydzi na grób wtoczyli.
Darmo dla pewności wszelkiej zbrojnej straży użyli.
Na nic straż, pieczęć i skała, nad grobem Pana się zdała.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmi: alleluja!
3. Bóg wszechmocny, Bóg natury, wyższy nad wszystkie twory,
wstaje z grobu, kruszy mury, nie zna żadnej zapor.
Zdjęta trwogą straż upada i prawie sobą nie włada.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmi: alleluja!
4. Salome i dwie Maryje w grobie czasu rannego
słyszały głos: «Pan wasz żyje, tu tylko odzież Jego.
Idźcie i to wszystko, coście widziały, uczniom ogłoście».
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmi: alleluja!
5. Niewiasty te się z nadziei widzenia Pana cieszą
i zaraz do Galilei z nowiną słodką śpieszą;
Oznajmują co widziały, co im mówił Anioł biały.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmi: alleluja!

6. Do Emaus dwaj uczniowie idący, smutni srodze,
zatopieni z Nim w rozmowie, nie poznali Go w drodze,
a gdy chleb im błogosławił i tak zdumionych zostawił
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmni: alleluja!
7. Także Pan i Magdalenie żywy widzieć się daje,
która słodkie to widzenie głośno wszędzie wyznaje.
Jezus zmartwychwstał prawdziwie, który cierpień był zelżywie,
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmni: alleluja!
8. Bądźmy przeto zapewnieni, że choć wszyscy pomrzemy,
z grobu kiedyś obudzeni, także zmartwychwstaniemy
i że potem już bezpiecznie z Bogiem żyć będziemy wiecznie.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmni: alleluja!
9. Że Chrystus spod mocy czarta plemię dobył Adama
i przez Zbawcę nam otwarta stoi do nieba brama.
przez którą z otchłani ciemności zawiódł rzesze do jasności.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmni: alleluja!
10. Jezu Chryste, dobry Panie, Ciebie kornie prosimy
niech przez Twoje Zmartwychwstanie, gdy i my powstaniemy,
z wybranymi Twymi w niebie wiecznie oglądamy Ciebie.
Alleluja, alleluja, niechaj zabrzmni: alleluja!

WESOŁY NAM DZIEŃ DZIŚ NASTAŁ

t. i m.: wg ks. M. Mioduszeńskiego; opr. J. Gałuszka

1. Wesoły nam dzień dziś nastał, którego z nas każdy żądał:
tego dnia Chrystus zmartwychwstał. Alleluja, alleluja!
2. Król niebieski k`nam zawitał, jako śliczny kwiat zakwitał:
po śmierci się nam pokazał. Alleluja, alleluja!
3. Piekielne moce zwojował, nieprzyjaciele podeptał,
nad nędznymi się zmiłował. Alleluja, alleluja!
4. Do trzeciego dnia tam mieszkał, Ojcie święty tam pocieszał.
Potem iść za sobą kazał. Alleluja, alleluja!
5. Którzy w otchłaniach mieszkali, płaczliwie tam zawołali,
gdy Zbawiciela ujrzeni. Alleluja, alleluja!
6. «Zawitaj, przybywający Boży Synu wszechmogący,
wybaw nas z piekielnej mocy». Alleluja, alleluja!
7. Wielkie tam wesele mieli, gdy Zbawiciela ujrzeni,
którego z dawna żądali. Alleluja, alleluja!
8. Potem swą mocą zmartwychwstał, pieczęci z grobu nie ruszał,
na stróżach wielki strach powstał. Alleluja, alleluja!

9. A gdy Chrystus Pan zmartwychwstał, miłośnikom się pokazał,
anioły do Matki posłał. Alleluja! Alleluja!
10. «O Anieli najmilejsi, idźcież do Panny Najświętszej,
do Matki mej najmilejszej!» Alleluja, alleluja!
11. «Ode mnie Ją pozdrawiajcie i wesoło zaśpiewajcie:
Królowo rajska, wesel się!» Alleluja, alleluja!
12. Potem z wielką swą światłością do Matki swej przystąpiwszy,
pocieszył Ją pozdrowiwszy. Alleluja, alleluja!
13. «Napełniona bądź słodkości, Matko moja i radości,
po onej wielkiej żalości». Alleluja, alleluja!
14. «Witajże, Jezu najśodszy, Synaczku mój najmilejszy,
pocieszenie wszelkiej duszy». Alleluja, alleluja!
15. «Jestem już bardzo wesoła, gdym Cię Żywego ujrzała,
jakobym się narodziła». Alleluja, alleluja!
16. Radośnie z Nim rozmawiała, usta Jego całowała,
w radości się z Nim rozstała. Alleluja, alleluja!
17. Przez Twe święte Zmartwychwstanie, daj nam grzechów odpuszczenie,
a potem wieczne zbawienie! Alleluja, alleluja!

TE DEUM

t.: św. Ambroży, św. Augustyn, IVw.; opr. J. Sykulski

1. Ciebie, Boga wysławiamy, Tobie, Panu, wieczna chwała,
Ciebie, Ojca, niebios bramy, Ciebie, wielbi ziemia cała.
2. Tobie, wszyscy Aniołowie, Tobie, Moce i Niebiosy,
Cheruby, Serafinowie, ślą wieczystej pieśni głosy.
3. Święty, Święty, nad Świętymi, Bóg Zastępów, Król łaskawy,
pełne niebo z kręgiem ziemi, majestatu Twojej sławy.
4. Apostołów Tobie rzesza, chór Proroków pełen chwały,
Tobie hołdy nieść pośpiesza męczenników orszak biały.
5. Ciebie poprzez okrąg ziemi, z głębi serca ile zdoła,
głosy ludów zgodzonymi, wielbi święta pieśń Kościoła.
6. Niezmierzonej Ojca chwały, Syna Słowo wiekuiste,
z Duchem wszechświat wielbi cały: Królem chwały Tyś, o Chryste.
7. Tyś Rodzica Syn z wiek wieka, by świat zbawić swoim zgonem,
przyoblókłszy się w człowieka, nie wzgardziłeś Panny łonem.
8. Tyś pokruszył śmierci wrota, startł jej oścień w męki dobie
i rajskiego kraj żywota, otworzyłeś wiernym sobie.

9. Po prawicy siedzisz Boga, w chwale Ojca, Syn Jedyny,
lecz gdy zagrzmi trąba sroga, przyjdiesz sędzić ludzkie czyny.
10. Prosim, słudzy łask niegodni, wspomóż, obmyj grzech co plami,
gdys odkupił nas od zbrodni drogiej swojej Krwi strugami.
11. Ze Świętymi w blaskach mocy, wiecznej chwały zlej nam zdroje:
Zbaw o Panie, lud sierocy, błogosław dziedzictwo swoje.
12. Rządź je, broń po wszystkie lata, prowadź w niebios błogie bramy.
My w dzień każdy, Władco świata, Imię Twoje wysławiamy.
13. Po wiek wieków nie ustanie, pieśń, co sławi Twoje czyny.
O w dniu onym racz nas Panie od wszelakiej ustrzec winy.
14. Zjaw swą litość w życiu całym tym, co żebrzą Twej opieki:
w Tobie, Panie, zaufałem, nie zawstydzę się na wieki.

K. Niebo i ziemia się cieszą. Alleluja!

W. Ze zmartwychwstania Twego Chryste. Alleluja!

Rozesłanie

REGNAVIT

t.: hymn na cześć Chrystusa Zwycięzcy; tł.: Kyrieale dla wiernych 1960; m. J. Gałuszka

Zmartwychwstał Chrystus Król, zakrólował nasz Bóg.
Śmiercią zwyciężył śmierć, życie nam dał na wieki!

1. Zmartwychwstał Chrystus Król, cieszcie się ludy.
Życie przemogło śmierć, Drzewo otchłanie. Kyrie eleison!
2. Staje się, kamień ów, wrogom wzgardzony.
Wielką, nasz Jezus Bóg, świata zagadką. Kyrie eleison!
3. Czemuż narody wrą, niech błąd upadnie.
Wielką, nasz Jezus Bóg, świata zagadką. Kyrie eleison!
4. Ty, co posilasz nas własnym swym Ciałem,
co swej purpurą krwi wargi czerwienisz. Kyrie eleison!
5. Paschy wieczystej nam udziel o Chryste,
co swej purpurą krwi wargi czerwienisz. Kyrie eleison! Amen!

CHRZEŚCJANIE KLASZCZCIE W DŁONIE

t.: P. Abelard, tłum.: J. Gamska-Lempicka; m.: P. Bębenek

1. Chrześcijanie klaszczcie w dłonie, alleluja! Pan nasz dzisiaj zmartwychwstał! Alleluja!
Księżę śmierci w hańbie tonie! Chrystus włada wraz!
Przed zwyciężcą się pokłońmy, który zbawił nas.
2. Starłszy w proch szatana rogi, alleluja! Pan nasz dzisiaj z martwych wstał! Alleluja!
Złupił piekiel chciwe progi, wywiódł dusze z mąk,
hufiec ich anielski mnogi odprowadzał stąd.
3. Złość na wędę ułowiona! Alleluja! Pan nasz dzisiaj z martwych wstał! Alleluja!
Kiedy ciałem utuczona z krwi czerpała sił,
padła Bogiem porażona, co się w ciele krył.
4. Wzięty w jeństwo duch otchłani! Alleluja! Pan nasz dzisiaj z martwych wstał! Alleluja!
Idą z piekiel zratowani do niebieskich drzwi,
pieśnią, psalmem, hosannami, niebo, ziemia brzmi.
5. Bogu-Ojcu chwałę głoście! Alleluja! Pan nasz dzisiaj z martwych wstał! Alleluja!
Przed tron Zbawcy pienia wznosicie, proście Chrysta łask,
a Duchowi cześć niech roście jedna w każdy czas.

PIEŚŃ O ZMARTWYCHWSTANIU

t., m.: J. Blycharz

Trzeciego dnia Chrystus Pan zmartwychwstał, jak zapowiedział, Alleluja!
Tego dnia Chrystus Pan zmartwychwstał, jak zapowiedział, Alleluja!

1. Nie lękajcie się niewiasty, pusty grób dziś znakiem Paschy,
w której to Baranek Boży w śmierć zanurzony wbrew niej ożył.
2. Boży Syn dziś powstał z ziemi, gdzie spoczął między zmarłymi.
Nie masz Go tu, bo zmartwychwstał, na swą obietnicę przysłał.
3. W drodze przeto nie ustańcie, wszem Żywego ogłaszajcie!
Mówcie uczniom, że Go ujrzą w Galilei, gdy tam zdążą.
4. Samą siebie śmierć rozdarła, gdy Baranka ciała zżarła.
On Szatana sam pokonał, gdy w ramionach krzyża skonał.
5. Wraca znów do Ojca Księżę, już grzech zgładził, zdeptał węże.
My zaś głośmy chwałę Króla pieśnią boju: Alleluja!

CAŁA ZIEMIO

t.: Ps 98; m.: D. Kusz OP

Cała ziemio wołaj z radości na cześć Pana! Raduj się, wesel się!
Cała ziemio wołaj z radości na cześć Pana! Alleluja, alleluja!

1. Śpiewajcie Panu pieśń nową, albowiem uczynił cuda.
Zwycięstwo mu zgotowała Jego prawica i święte ramię Jego.
2. Pan okazał swoje zbawienie, na oczach pogan objawił swą sprawiedliwość.
Wspomniał na dobroć i na wierność swoją dla domu Izraela.
3. Ujrzały wszystkie krańce ziemi zbawienie Boga naszego.
Wołaj z radości na cześć Pana cała ziemia, cieszcie się weselcie i grajcie.
4. Śpiewajcie Panu przy wtórze cytry, przy wtórze cytry i przy dźwięku harfy.
Przy trąbach i przy głosie rogu na oczach Pana, Króla się radujcie.
5. Niech szumi morze i wszystko, co w nim żyje, krąg ziemi i jego mieszkańcy.
Rzeki niech klaszczą w dłonie, góry niech razem wołają z radości.

O DNIU RADOSNY

t.: św. Efrem Syryjczyk, IVw.; pol.: A. Bujnowski OP; m.: G. da Palestrina, XVIw.; opr.: A. Gouzes OP

O dniu radosny, pełen chwał, dziś Jezus Chrystus z grobu wstał,
nam zmartwychwstania przykład dał. Alleluja!

1. Oto radosne święto Paschy, dziś głoszą je wszystkie usta!
Mężczyźni i kobiety, dziewczęta i chłopcy.
Pieśń za pieśnią płynie i sławi Pana światłości.
Chwała Mu, że niemi zaśpiewali. Alleluja!
2. W ten czas niech zabrzmie trąba, zbudźcie się i głoście chwałę Pana!
Szalony, kto śmierć uważa za sen, mający trwać wiecznie.
Niech będzie Bóg uwielbiony,
On życie przywraca umarłym. Alleluja!
3. Niech Cię Panie chwałą wszyscy, za to żeś wyprowadził Adama z otchłani.
O Uczto Łaski, Radości Wszechświata, Ty otworzyłaś wrota życia!
Chwała Ci, gdy unizas, chwała, gdy wskrzeszasz.
Niech moja cytra gra w dniu zmartwychwstania. Alleluja!

CHRISTUS RESSUREXIT

muz.: Taizé

O! Christus ressurexit, Christus ressurexit.

O! Alleluia, alleluia!

**BRACIA DOMINIKANIE
KOŚCIÓŁ ŚW. JACKA
FRETA 10, WARSZAWA**

WIELKI CZWARTEK	17 KWIETNIA 2025
SPOWIEDŹ ŚWIĘTA	9:00 - 18:00
MSZA ŚW. WIECZERZY PAŃSKIEJ	19:00
ZAMKNIĘCIE KOŚCIOŁA	24:00

WIELKI PIĄTEK	18 KWIETNIA 2025
CIEMNA JUTRZNIA	7:40
SPOWIEDŹ ŚWIĘTA	9:00 - 18:00
DROGA KRZYŻOWA	15:00
LITURGIA MĘKI PAŃSKIEJ	19:00
ZAMKNIĘCIE KOŚCIOŁA	24:00

WIELKA SOBOTA	19 KWIETNIA 2025
CIEMNA JUTRZNIA	7:40
SPOWIEDŹ ŚWIĘTA	9:00 - 18:00
ŚWIĘCENIE POKARMÓW	9:30 - 14:00
WIGILIA PASCHALNA	20:00

transmisje Liturgii na naszym kanale youtube Dominikanie Freta

przygotowanie scholi:

przygotowanie scholi - Gabriela Gawryszewska, Teresa Chrzástowska, Alicja Lau,
Monika Malinowska, Małgorzata Niewińska, Zuzanna Olesińska, Emanuel Zemła

oprac. graf., skład: Aleksandra Lewicka

kwiecień 2025